

Ecouri din tenebre

Camelia Ardelean

Camelia Ardelean

Ecouri
din
tenebre

Camelia Ardelean

Ecouri
din
tenebre

EDITURA ARMONII CULTURALE
2018

Editor: Gheorghe A. Stroia
Tehnoredactare, corectură: Camelia Ardelean
Coperta: Tiberiu Fischer

EDITURA ARMONII CULTURALE

Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)

Tel.: (+40) 0337-107.414, 0741-078.627

E-mail: geocosynus@gmail.com

Tipărit la Zoom Copy&Print Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, CAMELIA

Ecouri din tenebre/ Camelia Ardelean - Adjud: Armonii
culturale, 2018

Index

ISBN 978-606-746-428-3

821.131.1

2018 © **Camelia Ardelean**

Toate drepturile rezervate

Camelia Ardelean

Ecouri din tenebre

Dedicație:

Părinților mei, care m-au făcut Om

Consiliul Director al Asociației "Sargeția", al cadrelor militare în rezervă și retragere Deva, aduce mulțumiri domnului primar al municipiului Deva, Nicolae-Florin Oancea și membrilor Consiliului Municipal Deva, pentru sprijinul acordat în editarea acestui volum de poezii.

Camelia Ardelean – șlefuitor de diamante

Camelia Ardelean ne răsfață iarăși cu o carte de sonete, rondeluri și poezii postmoderniste sau optzeciste, scrise cu har și cu migala unui șlefuitor de diamante. Îndeosebi sonetele și rondelurile comunică ideea că asistăm la efortul milenar al scoicii oceanice care, cu trudă și răbdare, din comuna boabă de nisip, face perle (altfel spus, dintr-o idee poetică face bijuterie). Căci, ce altceva pot fi, decât bijuterii voiculesciene, trecute prin rigorile sonetului arabo-spaniol, având în har spontaneitatea ludică Françoisvillonă sau trecută prin exotismul unui Garcia Lorca?

Cartea Cameliei se alcătuiește din două cicluri (*Solitudine* și *Zbor incert*), ilustrând trei specii literare: sonetul, rondelul și versul liber, ideatic, fără ritm, rimă, armonie și punctuație. De fapt, tocmai lipsa punctuației, suplinită de o construcție strofică ideatică, o îndepărtează pe autoare de capcanele așa-zisei poezii moderne, caracterizate prin sintagma „de-a pune vorbe”.

Ceea ce personalizează volumul, îl face plăcut lecturii și certifică talentul autoarei, e bogăția și expresivitatea limbajului poetic, care pare a sta la îndemâna unui vrăjitor. Într-un rondel, alcătuit din trei strofe și un vers liber, în alegerea refrenului, poeta recurge la o bogată paletă de neologisme-definiții sau definoare din cultura Yoga și literatura Vedică persană; prana, asana, Nirvana, dar și din cultura biblică: Jihad, strană etc.: „Dezmățul ploilor de jad/ În ceața minții, subterană,/ Reduce porția de prână,/ Deschide-accesul către iad./ Scăpați de ultimul jihad,/ Înțepenim în vreo asană –/ Dezmățul ploilor de jad/ În ceața minții,

subterană./ Când simțămintele ne cad,/ Precum cuțitele
în rană,/ „Vânăm” Nirvana dintr-o strană,/ Unde păcatele
au „grad”./ Dezmățul ploilor de jad...” (*Rondelul ploilor de
jad*).

Nu de puține ori, aceste epitete, provenite din
substantive adjectivale, devin metafore revelatorii, în
accepțiunea pe care o dă termenului Lucian Blaga în
Trilogia culturii (Despre metaforă). Ceea ce șochează și
place e asocierea inedită de cuvinte, schimbarea
sensului acestora sau conotarea lor: veștede dorinți, ierni
cuminți, ninsori neclare, păcate liniare, ca să cităm dintr-o
singură poemă. Trăsături definitorii similare le are
Rondelul timpului pierdut sau *Din mine mușcă marea...*,
poezie premiată la un concurs cu temă impusă. Aceleași
aprecieri se cuvin sonetului *M-am săturat să-ncalec pe
himere*, citabil în întregime: „M-am săturat să-ncalec pe
himere,/ Cernând, prin aștri, noaptea peste gropi,/ Și
strepezită de avizii stropi,/ Din neputință să îmi fac
avere./ Când savurez legende cu ciclopi/ Sau Eve
prinse-n raiuri efemere,/ La porțile simțirii austere,/
Observ cum poți în visuri să te-ngropi./ Mai sper s-acced
iubirea fără cheie/ Din inimi-sloi, pe vastul galantar/ Al
clipelor ce m-au zidit femeie –/ Un suflet ne-ncadrat în
vreun tipar,/ Cu zboruri risipite printre zmeie,/ Ratând al
fericirii seminar.”

Perlant este poemul de dragoste *Când îmi deschei
aripa...*, premiat la un Concurs Radio, din care cităm
câteva sintagme metaforice inedite: fermoar tras peste
apusuri, dezvelirea din piatră, scrinul sorții, porția de
viață, vise zălude.

Șiragul de perle se completează fericit cu pastelul
Tablou de toamnă, căruia i se adaugă poezia *Vâsleam
prin timp...*, ambele premiate la concursuri cu temă
impusă, remarcabile prin epitete ornante, sporul de

frumusețe dat de rimele feminine, căutate și cântărește: vise flămânde, aer hieratic, secunde amorale, apus static și tot așa.

Plac trecerile bruște de la denotativ la conotativ, place abundența substantivelor adjectivale, schimbările în structura strofică (amurale-cale; static-hieratic; simunul-unul etc.).

În totalitate, poemele creează impresia de „nemaiauzit” și „nemaispus”. Autoarea pare că vine din altă lume, de pe un tărâm hieratic bisericesc bizantin; se joacă de-a cuvintele, ca în anii copilăriei, dar ne și poartă prin locuri cu trăiri nirvanice. Exotismul Vedelor sale e trecut prin medievalul liric al trubadurilor, mai ales în rondeluri. De aceea zic că mi-ar fi plăcut ca, alături de sonete și rondeluri, să fi apărut madrigaluri, irmoase, haikuuri, dar probabil că într-un viitor volum. În tot răul este și un bine: așa putem face diferența dintre facila poezie postmodernistă și clasicismul paradisiac.

Performanțe de-a dreptul admirabile realizează poeta în privința versificației. În cazul sonetelor, predomină rima îmbrățișată, în alternanță cu cea încrucișată; la mijloc apare rima masculină, în alternanță cu cea feminină (când versifică sentimente), căutată și cântăreață. Rondelurile par a fi mai elaborate, de aceea rima lor este predilect căutată, feminină și cântăreață. Aici întâlnim adjective rare; limbajul exotic al culturilor indică, sub forma substantivelor adjectivale, și asocieri de termeni vădit incompatibili: naftalină, strepeziți, lumină, nea-așa, lumină-naftalină etc. Nu doar întâmplător, și în cazul rimei îmbrățișate, în întregime, se recurge la rima masculină, după tipicul: surd-absurd; când-gând; ploi-moi; vis-abis; obișnuit, astfel de poeme sugerează suferință, durere, prăbușirea sistemului cosmic etc. (vezi poeme ca *Diracția „Abis”* și *Cititor modern*).

În amplul poem *Cititor modern* ne întâmpină o avalanșă de termeni rar întâlniți în existența noastră obișnuită, proveniți din cultura elenă sau sanscrită, care sună plăcut în context: Schank Prakshalana, Shivambu Kalpa, prana etc., prin care autoarea ne familiarizează cu practicile Yoga. Nu de puține ori, în poeme alcătuite din patru strofe, din care transpar gânduri, simțăminte, trăiri, fenomene cosmice, apar și nume de metale rare, pietre prețioase, ținuturi exotice minulesciene, specifice simbolismului și poeziei clasice postsymboliste. A se vedea poeziile: *Ne batem joc...*, *În arca iernii mele...*, *Mi-am sprijinit lumina...*, *Se adumbrește visul...*, *Agață-mă de cerul plin cu vise* etc.

Ciclul *Zbor incert* este alcătuit din versuri albe. În el se răsfată versul liber, pe care Camelia îl cultivă cu același har, cu marea prospețime ideatică din poezia clasică. Aici se schimbă tematica, versificate fiind idei filosofice, trăiri cosmice, simboluri sacralizate, cum ar fi cuvântul, lumina, cosmosul, viața și moartea etc. Apar motive poetice neglijate sau aparent neglijate în celălalt ciclu: dragostea și suferința din dragoste, nefericirea, motivele esențiale din poezia arabă (care așa de bine i se șade!). Suplinitor al tuturor acestor minusuri este ritmul, limbajul poetic, rafinamentul cultural. Astfel, rezervele noastre vizavi de așa-zisa poezie modernistă nu o privesc și pe Camelia Ardelean. Ea se simte bine și performează și aici, adică pe un teren unde poeziile se înmulțesc precum ciupercile colorate după ploaie. Poeta, ajunsă la a șasea carte de poezie, ritmează, rimează, cântă, cu nonșalanță de invidiat.

Gligor Hașa
(membru al
Uniunii Scriitorilor din România)

Scurt argument

Această carte ne dovedește, încă o dată, cum că toate trec inexorabil, poezia însă dăinuiește peste veacuri. Aflăm, din poeziile cuprinse în acest volum, starea poetei față de toate fațetele ființei immortalizate invers: dragostea, natura fiindului și nefiindului, cu un optimism cuceritor; o lume mirifică între vis și realitate, între speranță, dorință și cotidian.

Fericirea nu poate fi cumpărată sau arvunită, ea este în permanență, ca și speranța, alături de noi, trebuie doar căutată în coclaurile prin care se ascunde. Viața este precum nisipul mișcător, ne duce cu ea, ne trage spre granițele de multe ori nevoite, împotriva cărora trebuie să luptăm, căci: „O luptă-i viața, deci te luptă/ Cu dragoste de ea, cu dor!”. (*Coșbuc*)

Autoarea realizează că viața este un permanent examen, fapt care o obligă necondiționat să răspundă întrebărilor puse de ea fără preget. Viața trebuie trăită, ca și fericirea, așa cum o trăiesc toți, și totuși, primordial, trebuie să ne rămânem fideli nouă înșine, iar poeta conștientizează foarte bine acest lucru.

Autoarea cărții de față stăpânește la fel de bine poezia cu formă fixă (versul alexandrin, rondelul, sonetul), cât și versul liber.

Christian W. Schenk
(membru al Uniunii Scriitorilor din România și Germania)

I.
SOLITUDINE

Nu sunt poet...

*Nu sunt poet, cel mult un trubadur
Al zărilor foșnind arar sub pleoape,
Un rătăcit pe-al sorții abajur,
Ce-și ia răgaz din lună să se-adape!*

*Nu sunt poet, ci un refugiat
Pe marea găzduită de foneme;
Din timp în timp, la nori afiliat,
Îmi dezvelesc azurul prea devreme.*

*Sunt un golumb ori poate-un albatros,
Când zborul mi-e motiv, ce mai contează?
În orologiul meu de vânturi ros,
Tic-tacul se apropie de-amiază.*

*Cu astrolabul vechi la purtător
Și mintea împânzită de menhire,
Mi-am semănat noi vise pe ogor,
Sperând cândva să recoltez safire.*

*Nu sunt poet, de patimă exult,
Din paradigme mi-am făcut un cult...*

Rondelul pietrelor din noi

*Povara pietrelor din noi
Întipărită-i pe retină;
Cu simțăminte-n carantină,
Greblăm păcate-n mușuroi.*

*Deschis-am poarta la noroi,
Sperând la izul de rășină;
Povara pietrelor din noi
Întipărită-i pe retină.*

*Purtăm, cu fițe de eroi,
Sub noul văl, aceeași mină,
Pe-o scenă care se înclină,
Împiedicați ades de ploii.*

Povara pietrelor din noi...

În galaxia gândurilor vii

*În galaxia gândurilor vii,
Adăpostită-n somnul psihedelic,
M-asediază visele-stafii,
Din universu-mi karmic non-angelic.*

*Mi-am revăzut destinul pe scafald,
Decapitat în pripă, fără vină,
În rămășița-i palidă mă scald,
Mi-e adumbrirea scrisă cu aldină.*

*Se despletesc ghețarii, rând pe rând –
Am recompus, din sloi, o nouă iarnă,
Redevenită fulgul, căutând
Un alt liman pe care să se-aștearnă.*

*În galaxia gândurilor vii
Mă urmărește iar Fata Morgana,
Predestinând iluzii străvezii
Spre veșnicia ce-mi va șterge rana...*

Rondelul stelelor ce mor

*În poala stelelor ce mor,
E răsăritul o scânteie,
La margine de curcubeie,
Unde apusurile dor.*

*Tristețea-ncalecă pe nor,
Nemărginirea stă sub cheie;
În poala stelelor ce mor,
E răsăritul o scânteie.*

*Din fantomaticul decor,
Desprinse-s ludice crâmpie,
În rătăcirea lor de zmeie,
Ce izbăvirea nu o vor.*

În poala stelelor ce mor...

Pe vălul minții-mi plouă rătăcit

*Pe vălul minții-mi plouă rătăcit,
Cuvinte pe sub picuri se destramă,
În tigva nopții iar m-am bălăcit,
Îmi joacă muza într-o nouă dramă.*

*Îmi joacă muza într-o nouă dramă,
Cu grația-i pe muchie de vis,
Își fâlfâie rugina lângă vamă,
Pe drumul dintre iad și paradis.*

*Pe drumul dintre iad și paradis
Sunt stoarse diminețile de sevă,
Iar nopțile-mi sunt scrise în zăpăc,
Sub astrul angrenat în noua grevă.*

*Sub astrul angrenat în noua grevă
Mai caut primăvara în firide;
Din sloi reinventez o nouă Evă,
Să-i sprijin cerul pe cariatide.*

*Când vechi apusuri aripile-mi frâng,
Am răsăritul sub piciorul stâng...*

Rondelul ploilor de jad

*Dezmățul ploilor de jad
În ceața minții, subterană,
Reduce porția de prună,
Deschide-accesul către iad.*

*Scăpați de ultimul jihad,
Înțepenim în vreo asană –
Dezmățul ploilor de jad
În ceața minții, subterană.*

*Când simțămintele ne cad
Precum cuțitele în rană,
„Vână” Nirvana dintr-o strană,
Unde păcatele au „grad”.*

Dezmățul ploilor de jad...

Prana = forța vitală, psihică și spirituală, care susține deopotrivă atât acțiunile și manifestările corpului, cât și pe cele ale minții (chinezii o numesc Qi).

Asana = postură statică realizată cu o concentrare specifică. Ea este mai mult decât un exercițiu fizic, este o modalitate de integrare psihosomatică, care se bazează pe reeducarea posturală și are drept scop ca, prin intermediul corpului, să conducă la trezirea spirituală.

Nirvana = noțiune care desemnează în budism, precum și în filosofia indiană, repaosul absolut (eliberarea definitivă de suferință), dobândit cu ajutorul contemplației și al ascezei.

Rondelul omului căzut

*Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare;
Din haos, roadele amare,
Cu muguri noi au apărut.*

*Când viața îi mai dă un șut,
Cernând himere peste sare,
Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare.*

*În schitul sorții, neștiut,
Refugiată în blazare,
E revocabila chemare
A paradisului pierdut.*

Lumina omului căzut...

Rondelul iernilor cumiști

*Adept al iernilor cumiști,
Ce bat la porți de neuitare,
Presar surâsul din dotare
Pe crivățul ținut în dinți.*

*Clasez himerele fierbiști
Printre păcate liniare,
Adept al iernilor cumiști,
Ce bat la porți de neuitare.*

*Erori cu aere de sfinți,
Sortate pașnic în dosare,
Își deapănă ninsori neclare,
Stârnindu-mi veștede dorinți.*

Adept al iernilor cumiști...

Rondelul timpului pierdut

*Stafia timpului pierdut,
Ca o epavă mă apasă,
Îmi frânge clipe sub carcasă,
Lăsând destinul descusut.*

*Iubiri cu-arome de vermut
M-au prins vremelnic în ambrasă;
Stafia timpului pierdut,
Ca o epavă mă apasă.*

*Avidă de necunoscut,
M-am mulțumit doar cu melasă;
Mai am din porția rămasă
Parfum din vidul absolut.*

Stafia timpului pierdut...

Din mine mușcă marea...

*Din mine mușcă marea de luceferi,
Pe țârm de vise îmi înalț catarge,
Sunt goeletă printre aștri teferi
(Resuscitați sub vidul ce se sparge).*

*E-o mare gri, câteodată roză,
Ce-și cântă partitura anacronic,
Cu izbucniri în tacturi, de „mimoză“,
Și-amărăciunea izolată fonc.*

*Lângă carenă, caii săi albaștri,
Trecuți adesea prin anamorfoze,
Și-au agățat nechezul în pilaștri,
Făcând cu norii iarăși simbioze.*

*Din mine mușcă valul de poeme,
Cu pofta unui condamnat la moarte,
Îmi cântă pescărușii în foneme,
Mi-e nemurirea o himeră-aparte...*

M-am săturat să-ncalec pe himere

(sonet)

*M-am săturat să-ncalec pe himere,
Cernând, prin aștri, noaptea peste gropi,
Și strepezită de avizii stropi,
Din neputință să îmi fac avere.*

*Când savurez legende cu ciclopi
Sau Eve prinse-n raiuri efemere,
La porțile simțirii austere,
Observ cum poți în visuri să te-ngropi.*

*Mai sper s-acced iubirea fără cheie
Din inimi-sloi, pe vastul galantar
Al clipelor ce m-au zidit femeie –*

*Un suflet ne-ncadrat în vreun tipar,
Cu zboruri risipite printre zmeie,
Ratând al fericirii seminar.*

Când îmi deschii aripa...

*Când îmi deschii aripa de pe noapte
Și tragi fermoarul roz peste apusuri,
Echilibrându-mi minusuri și plusuri,
În visul meu cu iz de mere coapte,*

*Îndată norii se preschimbă-n rouă
Pe-altarul lumii – adumbrită vatră;
Iubirea ta m-a dezvelit de piatră
(Pe cer de suflet fost-a Lună Nouă).*

*Tristețea-nfășurată-n veșnicie,
Sub pasul tău, mi-e steaua căzătoare;
De îmi ești viitor sau îmi ești ninsoare,
În scrinul sorții mă simt iarăși vie.*

*Dintr-un poc al clipe transparente
Îmi sorb febrilă porția de viață,
Tu-mi ții în palme noua dimineață,
Împodobită cu trăiri ardente...*

Escală

*În visele-mi zălude făcut-am o escală
(Mușcat-am din himere cu iz de antracit);
Destul m-a strâns destinul în gheara-i bestială,
Vânând nădejdi caduce, destul m-am bălăcit!*

*Arunc din caravelă a iernilor povară,
Subit, singurătatea rămas-a peste bord;
De-o vreme, universu-mi respiră printr-o nară
(Salvat-am fericirea de un atac de cord).*

*De când pendula sorții își odihnește mersul,
Devine minutarul amicul meu fidel
(Risipa de silabe îmi scrijelise versul);
Mi-e zborul fără aripi de mult uitatul țel.*

*Mi-am dezvelit lumina ținută în robie,
Vigoarea-i amorțită o scutur azi un pic;
Pe un fișic de raze luate-n custodie,
Prin zări însângerate, azurul mi-l ridic...*

Mi-e sufletul rob...

*Mi-e sufletul rob în căuș de magnolii,
Iar inima zace în grotă-ispită –
Iubirea-fecioară cu chip de-Afrodită;
Se stinge Infernul subit, din orgolii.*

*În tigva tristeții secat-a-nnoptarea,
Își plimbă lumina privirea-i placidă,
Crestează bujori pe simțirea-mi lividă,
Fărâme de zori își sporesc căutarea.*

*Mă leagă speranța de sine cu fundă,
Topitu-s-a gheața din fosta Giocondă –
Mă strânge la piept un amor-anacondă
Și-o gloată de sori amintirea-mi inundă.*

*Mi-e sufletul nud în potire de fluturi,
Răsare ca puiul captiv, din găoace,
Sub astrul fecund, adâncimea își coace
(E bine, din nou, răsăritul să-l scuturi!...).*

Vâsleam prin timp...

*Vâsleam prin timp cu visele flămânde,
Clădindu-mi din clepsidre avanposturi,
Revendicam nebănuite rosturi,
Într-un Eden cu porțile plăpânde.*

*Vâsleam prin timp cu aer hieratic,
Flambam discret secunde amorale,
Mi-era „orgie” nesfârșita cale
Spre o fantasmă cu apusul static.*

*Aveam prieten devotat simunul,
Îmi răscolea simțiri imaginare,
Clasate-nghesuite în dosare –
De-ar fi rămas neșifonat doar unul!*

*Vâsleam prin timp – halal călătorie,
Cu rucsac plin de primăveri obtuze!
De-mi construiam din risipiri obuze,
Aveam acum dovada că sunt vie...*

Sub nucul din ogradă...

*Sub nucul din ogradă mi-am stins copilăria,
Pe crengile-i bogate poveștile atârnă;
Din vise încifrate s-a întrupat stafia
Candorii, ce-și ițește fizionomia-i cârnă.*

*Sub nucul din ogradă, iubirea mi-a fost teacă
(De pavăza-ntomnării mi-era sau nu străină),
Dar albia luminii de-atuncea este seacă,
Fâșiile speranței de-un lujer se anină.*

*Din fiecare frunză cules-am nestemate –
Secunde-mperecheate mustind a tinerețe
(De mi-aș plăti de-acuma simțirile în rate,
Aș strânge numai anii cu minele lor crețe.).*

*Sub nucul din ogradă sucombă amintirea –
Suprema libertate de-a exista în cuget;
Cu gânduri în orteze, mă-ndrept spre nicăirea
(Din cerbul de-altădată se mai desprinde-un
muget...).*

Mi-e plânsul izvorul...

*Mi-e plânsul izvorul ce-și strigă căderea
Pe urme de ploi cu sclipiri ancestrale;
Se gudură noaptea, blocând adierea
De noi răsărituri, în ițele sale.*

*Cobor în fântâna cu lujeri de vise
(Recolte de lacrimi adun, infantilă),
Sub munți de-amăgiri din cuvinte nescrise,
Ruine de stropi se strecoară în silă.*

*Adesea-n suspin îmi înalț stalactite,
Prin negură, pașii mă poartă spre casă;
Aspir să culeg dimineți risipite,
Dar astrul îmi dă de-nțeles că nu-i pasă.*

*Mi-e plânsul podoaba ce stăruie-n pripă
Pe chipu-mi brăzdat sinuos de-alizee;
Când timpul, andante, ninsori înfiripă,
Lumina din cuget mi-e tainică zee...*

A mai plecat o zi...

*A mai plecat o zi cu pași grăbiți,
În visul căptușit cu naftalină,
Strângând avid în dinții-i strepeziți
Apusul cu pretenții de lumină.*

*A mai plecat un dor pe căi de gând,
Luând cu sine straietele-i de humă,
Și-a lepădat înfrângerile când
S-a declarat "simțirea ce sugrumă".*

*M-am dezbrăcat de tinerețea mea,
Ca un bujor sălbatic de petale;
Cu sufletul sub pătura de nea,
I-am închinat zăpezii osanale.*

*A mai plecat o zi spre cimitir,
S-a descompus sub giulgiul amintirii,
Ne agățăm de nori mai abitir,
La nunta morții suntem astro-mirii...*

Dirrecția „Abis”

*Mă prăbușesc sub un perete surd
La vătămări de suflet și de gând;
Se descompune și plafonul, când
Mă-ncorsetează un poem absurd.*

*Mi se prelinge varul peste vis
(Pe vechea Ană rezidită-n ploi),
Am cărămizi pe visurile moi
Și un tichet direcția „Abis”.*

*Presar nisipuri peste amintiri,
Îngrop trecutul adormit sub glet,
Îi scriu răvașe morții, cu antet,
Privesc destinul disecat la “Știri”.*

*Îmi zugrăvesc himerele în gri,
În ton cu ceața dintre neuroni
(Se-ascund singurătățile-n coconi);
Hrănesc tacit iluzia de-a fi...*

O nouă toamnă-n primăvara mea

*O nouă toamnă-n primăvara mea –
Clachează corbii-n somn pe-un rest de nor;
Plictisul pe-ndelete mi-l omor,
Mutându-mi visul pe o altă stea.*

*Din nou apus în răsăritul meu –
Pustii mi-s raze pieptănate-n vânt,
Din lira nopții adumbrite cânt,
Iar timpul-mi hoinărește, derbedeu.*

*Se plimbă moartea-n existența mea,
Cu chip de zombi mă privește-n prag;
În turla vieții, deziluzii (t)rag,
Mi-e crucea minții parcă tot mai grea...*

Cititor modern

*Ce bine-i să te ții poet
În lumea asta „pudibondă“,
Să legi cuvinte cu șiret
În mlădieri de anacondă!*

*Dar și mai bine-i să citești
Ori să „înoți“, vizând programe,
Precum delfinul printre pești!
(Trăiești pe net iubiri sau drame.)*

*Și câte poți să mai înveți,
Când te „agăți” de monitoare,
Zgâit la titluri, te desfeți,
Căci de la „drog” nu ai salvare!*

*Eu sunt un cititor modern
(Pe vremuri mai scriam cu pana),
Lecturile mi le (dis)cern,
Aprofundez Shank Prakshalana.*

*Pe internet navigator,
Îmi iau din tastatură prana,
„Furtunile“, mai nou, le-ador,
Showbiz-urile îmi sunt hrana.*

*(Amicii-mi binevoitori
Pe vise frânte își pun talpa,*

*De „grija“ lor poți să și mori,
Mai bine-ți faci Shivambu Kalpa!)*

*Dar să revin la subiect:
Cititul fără de hârtie –
La început ești circumspect,
Devii un fan din inerție!*

*Repet: ai multe să înveți,
Clătindu-ți creierul de scame!
De simți că neuronii-s beți,
Apucă-te de integrale!*

*Schank Prakshalana = metodă yogină de purificare,
în care apa ușor sărată este absorbită pe gură,
ajungând în stomac, de unde, condusă de mișcări
simple, parcurge tot intestinul, până la ieșire.*

*Shivambu Kalpa = practică ayurvedică antică de
tratament, care constă în vindecarea bolilor prin
consumul de urină proprie.*

*Prana = forța vitală, psihică și spirituală, care
susține deopotrivă atât acțiunile și manifestările
corpului, cât și pe cele ale minții (chinezii o numesc
Qi).*

Tablou de toamnă

*Își scutură toamna cerceii de frunze,
Sub pletele-i aspre, natura suspină,
Iar astrul și-ascunde patetica-i mină
În pâcla rebelă, frământă din buze.*

*Ne-nfășură vântu-n febrile cojoace,
O mierlă adoarme pe ram, zgribulită;
Se cerne lumina prin jalnica-i sită –
Un soare zurliu răzbunarea își coace.*

*Îngână copacii absurde litanii,
Smulgându-și cu patos hăinuța cochetă;
În cuib, veverița propune „anchetă”:
„Pe unde-or avea reședința castanii?”*

*Se-adună în stoluri suratele berze,
Cu vocile triste își iau bun-rămasul,
Naintea plecării consultă atlasul;
Un iepure zburdă zănatic prin verze.*

*Pe drum se târăște un suflet de ceară –
Simțirea-i plăpândă, cu chip de stafie;
Posac, anotimpul îl duce-n robie,
Strângându-l cu sete-n fatidica-i gheară...*

În arca iernii mele...

*În arca iernii mele – o nouă tevatură:
Se scutură amiaza subit de promoroacă,
Dar astrul de pe gene înghețul îl îndură,
Cu razele-i de ceară, grimase îmi provoacă.*

*În arca iernii mele – apatică himeră:
Sub neauă, fericirea e prinsă cu sigiliu,
Se pitulă speranța în pașii-i de panteră,
Prin clipe adumbrite cu tentă de beriliu.*

*Mi-e liniștea-n sincopă, aproape că sucombă,
Zbătută în năvodul de noapte ce o prinse;
I-aș pune îndoielii din inimă o plombă,
Să-mi scap de carii visul, când lacrima-i mă ninse.*

*În arca iernii mele, un fulg se sinucide
(Prin albia tristeții nu poate să mai curgă),
Renaște universul din stelele-mi livide,
Adun pe rămășițe de nouri vechea murgă...*

Ne-am dezlegat himerele...

*Ne-am dezlegat himerele de noapte,
Rătăcitori prin visele-mumii;
Iubitul meu, să paștem mere coapte,
La herghelia plină cu stafii!*

*Ne-am dezlegat de orișice cutumă,
Cu-nstrăinarea facem legământ,
De sub zăpadă prinde-mă și du-mă
Acolo unde pescăruși mai sunt!*

*Ne-am cununat nădejtile în soare,
Țintind pământul – leagănul fidel
(Pansați la stele când Lacteea doare),
Aveam neantul cel din urmă țel.*

*Ne-am dezlegat iubirea de broboadă,
De constelații și de armoarii,
La dezbrumarea lumii stăm la coadă,
Bătând cărarea dintre morți și vii...*

Mi-am sprijinit lumina...

*Mi-am sprijinit lumina pe-o margine de zid,
Cu fața la perete s-a așezat, botoasă,
În joaca de-a destinul, răceala îi desfid,
Dar chipu-i fantomatic mă-mpinge în angoasă.*

*Mi-am sprijinit lumina pe-o margine de gând,
Speram ca unduirea-i felină să-mi adape
Ființa, neuronii sau ridurile, când
Și cerul mi se scurge în valuri peste ape.*

*Am îmbrăcat cămașa cu tiv de mărăcini –
Supremă alinare când pâcla mă afundă;
Am pavăză durerea – de ea discret te-anini,
Când soarta-ți pregătește acut o nouă rundă.*

*Mi-am sprijinit lumina pe o himeră, știu,
Plutind în constelații de gânduri despuiate;
Prin fibre de poeme, aproape că sunt viu,
Rămas-am partizantul simțirii înjunghiate...*

Azi

*Ucigătorul meu cu ochi căprui,
Ți-am rătăcit parfumul prin poeme,
Azi nu mai sprijini cerul nimănui
Și nu-i mai zici minunii să mă cheme.*

*Ne-am adunat bucățile de nor,
Cu tot cu vise strânse-n cazemată,
Azi nu mai pot din stele să cobor,
Tu să mă cerni prin zărilor de vată.*

*Oricâte ploi s-au răstignit în noi
(Sărmani ciorchini ce-atârnă pe o viță),
Aceeși sevă ne-a hrănit apoi;
Azi din trecut mai gust o rămășiță.*

*Spre nicăieri regretele-mi îndrept,
Ne târâim calvarul plin de spume,
Ne-a fost iubirea unicul precept,
Azi pentru tine-aș inventa o lume...*

Ne batem joc...

*Ne batem joc de clipa ce-o avem,
În soarta măcinată-acut de boală,
Sportivi nătângi, cu iadul în tandem,
Printre ninsori mai dăm o rotocoală.*

*Am obosit să credem în minuni
Cu aripi reci pe umbre de cuvinte
(Abia mai poți din visuri să te-aduni,
Să te târăști, încet, spre înainte!).*

*E prea târziu să mai gonim prin timp,
Cu o valiză plină de comete,
Am importat himere din Olimp,
Ni-e viitorul gri și plin de pete.*

*E rânduit să devenim ocași –
Ascunși de gratii, rar găsim o „strungă”,
La închisoarea morții suntem (l)ași –
O-ntrecere cu scorul într-o dungă...*

Mi-aș vinde-această zi...

*Mi-aș vinde-această zi și-această noapte,
Oricum mi-e universul de prisos,
Pe buza sorții – silnicele șoapte:
Fantasme cu miros de abanos.*

*Mi-aș vinde și trecutul, și prezentul,
Pentru un boț brumat de viitor,
Printre fantome, de-aș găsi momentul
Să aflu-accidental cumpărător.*

*Mi-am agățat speranța în edecuri,
S-o legene destinul cât o vrea
(Aș accepta, pragmatică, și cecuri,
De m-aș scăpa subit de piaza rea).*

*Mi s-a acrit de ploi și ghinioane,
Cu stele sub pantofi, pe caldarâm;
Pe talpa vieții când vor fi crampoane,
Putea-voi nenorocul să-l sfărâm...*

Se adumbrește visul...

*Se adumbrește visul – suprema evadare
(De-i alb sau mov, ce-ți pasă, spre stele când te
poartă?)*

*Și rupe noaptea-n două sub fibrele-i amare
(Îți leagă amăgirea de-a cerurilor toartă).*

*Cărăm povești în sacul proptit de Carul Mare,
Ni-e inima o liră ce plânge, oropsită,
Iar pavăză, cuvântu-arsenalul din dotare,
Ne-ajută să accedem, pe post de adamsită.*

*Pe lună și pe soare, adesea rămășaguri
Mai pus-am, fără-a cerne ce palidă-i minciuna;
Nimicuri încrustate sortat-am în șiraguri,
La stânca penitenței le-am socotit arvuna.*

*Ne-om primeni din gânduri când plopul se va coace
Și perele vor curge în râuri subterane;
În jungla adormirii rămas-am dobitoace,
Cu petice pe blana simțirii diafane...*

Agăță-mă de cerul plin cu vise

*Agăță-mă de cerul plin cu vise,
La nodul amăgirii fă-mi o fundă!
(Sub aripa de vultur, astrul mi se
Ascunde și cu visul se confundă.).*

*Mi-e somnul privegheat de-nfrigurare –
Ești singurul ce-mi înflorește suferi;
Pe margine de suflet, mi se pare
Că-i mai plăcut și mai ușor să suferi.*

*Am inima brăzdată de amprente –
Sunt pașii tăi acoperiți de rouă;
Ostatica nădejdilor absente,
Mi-am înălțat din piatră Luna Nouă.*

*Doar cerul îmi cunoaște odiseea,
Edenul stă la braț cu o himeră,
Ni-e mamă amândurora chiar Geeea,
În ring cu viața-s unica scrimeră...*

În mine locuiește un aisberg

*În mine locuiește un aisberg,
Pândind o auroră boreală,
Pe muchii de abis învăț să merg,
La granița luminii fac escală.*

*Norocul mi-a rămas întemnițat
În cușca fricii, printre excremente,
Zidesc în minte-același fals palat,
Din fericiri clasate la “momente”.*

*Sub rămășițe de idei-rebut
Renaște benevol aceeași silă –
Un jucător fanatic de barbut,
Complice pe-o planetă de prăsilă.*

*Spre-un orizont cernit mă uit cu jind –
Timidă-i promoroaca de sub zgură;
Peste fantasme iernile întind,
Din anotimp mai sorb o picătură...*

Atât de falnic și atât de viu

*Atât de falnic și atât de viu
Ți-e răsăritu-n ochii de pisică,
De îmi tresare pulsul purpuriu,
Cum bate vântu-n floarea de arnică!*

*Atât de lin îmi împletești povești
Din spuma nopții ce pe noi pogoară,
Că-n zelu-i, visul mă cuprinde-n clești;
Aroma-i vie, dulce-acrișoară!*

*Te port în gând precum un talisman,
Corăbii-n mine crești, ciopliind catarge,
Mi-e gându-n lipsa ta un biet orfan,
Sub glasul tău, neliniștea-mi se sparge.*

*Atât de goi ne întrupăm în zbor,
Prin cuib de aștri căutăm cărarea;
Un singur țipăt aspru de cocor
Ne-arată-n suflet locul unde-i marea...*

Ca o poveste...

*Ca o poveste te-ai ascuns în mine,
Sub o perdea de lacrimă și gânduri,
Mi-ai răscroit, din litere aldine,
O fericire mută printre rânduri.*

*Ca o poveste te-ai născut din mare,
Ai pescuit iubirea dintre valuri,
Mi-ai înecat himerele de sare
Și-ai ridicat un vis pe alte maluri.*

*M-ai înflorit la porți de curcubeie,
Precum un nor ce-și flutură veșmântul,
Dintre ninsori m-ai întrupat femeie,
Mi-ai pus în brațe zarea și cuvântul.*

*În dimineți sătule de tăcere,
Pe corzi de inimi e-o privighetoare;
O vară-n mine drepturile-și cere,
E chipul tău, ce strigă cu ardoare...*

Rămân a ta sălbatică sirenă

*Rămân a ta sălbatică sirenă,
Care înoată-n undiri de șoapte,
Te-ai aninat de-a sufletului trenă
Și mi-ai blocat accesul către noapte.*

*Mi-ai picurat un anotimp sub gene,
Cu flori de măr țesute pe retină,
Pe visul meu brodat cu puf și pene,
Ai așternut parfumuri de verbină.*

*Precum o rază scursă prin lucarnă,
Mi-ai dezvelit simțirea de troiene,
Peste fantasme ai lăsat să cearnă
Mănunchi de veri și dalbe sânziene.*

*Mi-ai fost aripă ori mi-ai fost vertebră,
Susținător subtil de orizonturi,
Mi-ești poezie chiar și în tenebră,
Rătăcitor spre neștiute fronturi...*

M-ai mângâiat cu slove...

*M-ai mângâiat cu slove din coajă de copac,
Pe-un pat din răsărituri și veri imaginare,
Mi-ai desfrunzit surâsuri ce-n rouă se prefac
(Prin aripă de flutur, lumina stea îmi pare.).*

*Am înțeles îndată că mai există „noi”,
Sub raze destrămate de frig și așteptare;
Prin ropote de vise și gemete de ploii,
Apusul din privire devine sărbătoare.*

*Mi-ai explicat afabil că valurile mor,
Ducând cu ele timpul sfărmat de întuneric,
Că astrele ne cheamă cu strigăte ce dor,
De gândurile negre primează pe generic.*

*M-ai ridicat din cețuri cu gustul de catran,
În clipa tot mai scurtă, avidă și pustie,
Mi-ai descheiat simțirea de lacrima în van,
Închisă-n orizonturi, mustesc de poezie...*

În noaptea-n care visul mi l-ai frânt

*În noaptea-n care visul mi l-ai frânt,
Foșneau tăceri în pașii-i de furnică,
Prin noi curgea în valuri un descânt,
Ploua din cer cu iz de argințică.*

*În noaptea-n care clipele gemeau
A-nsingurare și-a deșertăciune,
Năștea poeme tot ce atingeau,
Cu-a lor baghetă, norii de tăciune.*

*Cu vântu-n plete, iar a poposit
Posaca toamnă-n înflorirea noastră;
De când ni-e curcubeul prohibit,
Agonizează liniștea în glastră.*

*În noaptea-n care țăr murile dor,
Când se-nvelește luna cu-ntuneric,
Mai presărăm în sufletul-actor
Doar un rebut din astrul cadaveric...*

Instinctual de triști...

*Instinctual de triști și de pustii,
Vânăm prilejuri de-a clasa himere
În cimitirul celor demult vii,
Când înnoptarea drepturile-și cere.*

*Prizonieri ai karmei, divagăm –
Un amalgam de suflete și chipuri;
Ocazional, „celula” ni-o testăm,
Săpând tuneluri noi în arhetipuri.*

*La fiecare gând ne-nzăpezim
Și fiecare clipă ne suspină;
Cu soarta-n clești, visăm un heruvim,
Pe aripi curcubeul să ni-l țină.*

*Instinctual de triști și de mârniți,
Atingem cerul rareori la tâmpie,
Adeseori de stele jecmăniți,
Doar răsăritul frigul ni-l mai umple...*

*Karma = în hinduism și religiile orientale, jainism,
budism: forță impersonală ce cântărește toate faptele
în decursul vieții și care determină, în ciclul de
transmigrație a sufletelor, calitatea vieții următoare.*

Ce iarbă crește peste amintiri

*Ce iarbă crește peste amintiri,
Când cugetul își piaptână rugina!
(Încorsetați în visele-vampiri,
Le răsfirăm, apatici, rădăcina.)*

*Ne modelăm trecutul ca pe lut,
Pe coama lumii frântă-i odiseea;
De când cont(r)act cu cerul (n-)am avut,
Am transportat iluzii în Lacteea.*

*Deținători de aripe-stafii,
Mai navigăm zănatic prin torente,
Ne sigilăm himerele-n cutii
Și punem lacăt stelelor absente.*

*Ce iarbă crește peste-al meu noroc,
Cu botu-i aspru l-a mușcat țărâna!
Aș face, azi, cu timpul, încă-un troc,
Nefericirii să-i blocheze frâna...*

Port crivățul pe umeri...

*Port crivățul pe umeri cu mimică de Crist,
Mi-e rugul prea fierbinte, golgota mi-e hidoasă,
Gonită prin ruine, la ropote asist,
Cu luna de sub gene cuprinsă de angoasă.*

*Prin site ancestrale mai scapără-un amurg,
Cu degete de smoală îmi sperie lumina,
Din stropi de orizonturi, cuvinte mi se scurg,
Cum pinul de pe creste își deapănă rășina.*

*Adastă, sub ispite, nămeții de tăceri,
Silabele-s obuze pătrunse de tenebre
(Ostatic în poeme, la glorie mai sperii,
Pășind, cu-nchipuirea, pe-un cer cu false zebre).*

*Port crivățul pe umeri, o haină mult prea largă,
Cu frigul drept cămașă, înaintez spre stele,
Transport domol Olimpul și rugile-mi pe targă,
Am unică podoabă doar visurile mele...*

Când sapă-n mine timpul...

*Când sapă-n mine timpul estuare,
Mi-s ridurile nopții fără leac;
Cerșesc umil o nouă amânare
La porția rămasă dintr-un veac.*

*Când ții în mine razele potecă,
Aștern iubirea fără de veșmânt,
Accept pe clipe-albastre ipotecă,
Degust o rămășiță din „mai sunt“.*

*Când strâng la piept rănite universuri,
Resimt păcatul ca pe-un bumerang,
Mai fac cu soarta ultime demersuri,
Să-i pună fericirii un harang.*

*Când sapă-n mine demoni catacombe,
Cu fiecare zbor salvez o stea;
Din gândurile tremurând în trombe
Mi-aș cerne paradisul, de-aș putea...*

Iubitule, să ne-aruncăm în flăcări

*Iubitule, să ne-aruncăm în flăcări,
Doi Phoenicși dezola(n)ți pe-un colț de cer,
Să născocim, din aripi mistuite,
Un alt veșmânt la porția de ger!*

*Iubitule, să îngropăm otrava
Din amintiri într-un mormânt de flori
Și despletind petalele de gheață,
Să medităm ce bine-i să... nu mori!*

*Să recităm poeme despre mare,
Cu Galatea sau Poseidon,
Să ne-nvelim himerele în valuri,
Abandonând suspinul pe-un ponton.*

*Iubitule, să devenim doi fluturi,
Înlănțuiți pe-aceeași viorea,
Iar din potirul plin de nestemate,
Să-i poruncim luminii să mai stea...*

Mă-mbată-un vis rosé cu gust de toamnă

*Mă-mbată-un vis rosé cu gust de toamnă,
Cu patima ce-n struguri se revarsă,
Când soarele, din scrinul său de flăcări,
Brodează insomnii pe via arsă.*

*(Clădesc altar din raze pescărușii,
Sub zidul dimineții se înclină;
Cu zborul frânt în valuri răzvrătite,
Se-ntreabă, tulburați: „Cine-i de vină?”.*

*Mă-ntreb și eu de unde mi-e căderea,
Sub care lespezi lacrima mă-mpinge,
De ce mi-e martor vântul în tic-tacuri,
Iar astrul din ventricul mi se stinge?)*

*Mă-mbată-un vis rosé, dar mă trezește,
Cu ghimpi de sloi, a iernii „mângâiere”,
Din sufletul prizonier sub ghețuri,
Mi se usucă orice adiere...*

Din trupul nopții mi-am desprins sărutul

*Din trupul nopții mi-am desprins sărutul
Cu gust de alge și de meteori,
Mi-s ochii tăi nemărginiți avutul,
Cu-amurgul de sub pleoape mă-nfiori.*

*Pe buze reci de ploi și așteptare,
Mi-e șoapta haina-n care te îmbrac,
Un roi de frunze întomnarea are,
Îmi ești tulpină sau îmi ești copac.*

*Oriunde mergi, mi-e zborul mai aproape
De trupul tău și de necunoscut;
Sub adieri, livezile ne-ngroape
În taina lor cu-aromă de vermut!*

*Din trupul nopții mi-am desprins palatul
Cu fulgi de stele-n loc de cărămizi,
Ți-s Cosânzeană, tu îmi ești păcatul –
Doi exilați de dragoste avizi...*

Mi-ești colivie și mi-ești penitență

*Mi-ești colivie și mi-ești penitență,
În lumea ta cu gratii de mătase,
Îmi dăruie cerul chiar și în absență,
Când pescuiesc tăcerea din crevase.*

*Mi-ești înserare, eu îți sunt lumină
(Tango de fluturi curge-n vise caste),
Cascadă-mi ești cu apă cristalină,
Mi-ești echilibru chiar și în contraste.*

*Ți-s cub de gheață, tu îmi ești vulcanul
Care erupe lavă în poeme;
Mi-ai dăruit comete cu toptanul,
Sfidând, adesea, legi și teoreme.*

*În călimări ce tănuiesc himere,
Tu îmi ești muza plină de savoare,
Azi îmi presari pe lacrimi adiere,
Ești pâlpare preschimbata-n soare...*

Acced, prin aștri...

*Acced, prin aștri tulburi, la iertare,
Din școala vieții-n iureș de tango,
În cosmos bate-o inimă de sare –
Un pumn de lacrimi tras la indigo.*

*Acced, prin aștri suri, la pocăință,
Cu noști ghimpate-n roluri de făclii;
De-aș tencui cu raze-a mea voință,
Noi sensuri verbu-,, a fi” ar găzdui!*

*Mi-e aspră calea către veșnicie,
De Harul Tău m-agăț adeseori
În visele-mi despre păcate-o mie,
Din care, ne-ndoios, vor crește flori.*

*Acced, prin aștri seci, la nemurire,
Cu tolba plină de nimicnicii,
Culege-voi din cer, cândva, safire,
Eu, cea mai simplă steauă dintre vii...*

Se plimbă-ades prin visul meu sobolii

*Se plimbă-ades prin visul meu sobolii,
Își sapă galerii pe sub ruine
Și ronțăie, când nu se pot abține,
Cuvinte-surogat, din portofolii.*

*Risipa zilei stăruie-n crevase,
Abdică-n mine revoltat lumina;
Degustă noaptea, fragmentată, cina:
O porție din frigul de pe oase.*

*Fântânii de poeme i-am pus cruce:
Cu apa lor nu poți stropi răsaduri
De suflete la margine de vaduri –
Nomazi umili prin clipele caduce.*

*Se plimbă-arar prin visul meu scânteia
Din focul viu ce arse altădată;
Vânând o fericire elidată,
Culeg himere din Casiopeea...*

Iubitule...

*Iubitule, atinge-mă discret
În visul mov, cu gust de levănțică,
Adună-mi aștrii nopții în buchet,
Îndată ce marama lunii pică!*

*Așterne-mi la picioare fantezii
Cu „tu și eu“, hoinari, pe căi de stele –
Avizi culegători de poezii,
Pierduți prin universuri paralele!*

*Găsită pe-al simțirilor traseu
De-un Cupidon cu arcul în derivă,
Ce săgetase pieptul lui Perseu
Și-al Andromedei, blânda sa „captive“,*

*M-am resemnat să mă hrănesc cu nori,
Din plăsmuiri cu iz de micșunele,
Sau cu atomi de gânduri unele,
Deconspirați în versurile mele.*

*Iubitule, credeam că mi-ești sortit
De Gee, risipită prin zăpadă;
Cu nenorocul iar m-am războit –
Sunt umbra spulberată sub grenadă...*

Cu tâmpla zilei peste orizonturi

*Cu tâmpla zilei peste orizonturi,
Își pune timpul cosmice-ntrebări;
Un vechi conflict trezește noi afronturi
Între cocorii dintre patru zări.*

*Își spală cerul veșnica-i năframă
În arca mării, stoarsă de furtuni;
Pășește răsăritul ca pe lamă,
De poți și urma nopții să-i aduni.*

*Tăind în franjuri noua dimineață,
Un soare mut suspină vinovat,
Își scutură sprâncenele de-albeață;
Apatic, sub un nor, zâmbește plat.*

*Sub lacăt, universul pune luna,
Cu farmece făcute în astral
(Din ploaia de poeme-ntotdeauna
Cuvântul mi-este sunet de caval).*

*Cu tâmpla zilei peste orizonturi,
Clipește viața ruptă din zenit;
Reglând cu moartea necuprinse conturi,
Altă spirală, azi, și-a plămădit...*

Te-aștept, iubite...

*Te-aștept, iubite, să îmi încălzești
Minutul calp, în prag de veșnicie,
Ori să-mi aduci din Atlantida vești,
Într-un hrisov al timpului-stafie!*

*Te-aștept, iubite, ca pe-un anotimp
Ce-și țese cerul pe sub pelerină!
(Luminătorii-n slove îi preschimb,
Să crească raze-n sufletu-mi-tulpină.)*

*Pășim pe stele-n margine de vis,
Ca nu cumva să le abatem cursul;
Vechi orologii clipe ne-au promis,
I-au perturbat nemărginirii pulsul.*

*Te-aștept, iubite, să mă înflorești
Ca pe un nufăr prins în curcubeie,
Să-mi împletești văpăile cerești
Și la iubire să revendici cheie!...*

Cu mâna Ta...

*Cu mâna Ta pe clape de lumină,
E universul mai melodios
Și simfonii astrale pot să vină,
Cu fericiri vibrând de sus în jos.*

*Cu mâna Ta faci perle din păcate,
Topești zăpezi din suflete pustii,
Sculptezi apoi în inimi nestemate,
Le defrișezi păduri de zavistii.*

*Tu ne rechemi tăcut din agonie,
Un soare nou din ploi reconstruiești,
În lacrimi sapi o conștiință vie,
Transporti vecia-n carele cerești.*

*Pe-un șevalet de clipe demiurge,
Un curcubeu de vise creionezi,
Din palma blândă, pacea Ți se scurge,
Despovărezi destinul de corvezi.*

*Cu mâna Ta pe umerii-mi de ceară,
Ferestre-n cuget, pașnic, îmi deschizi,
Îmi iei pocalul cu ninsoare-amară –
Un „suvenir“ din anii-mi translucizi...*

Ce bine-ar fi...

*Ce bine-ar fi să plângă nevăzutul,
În primăvara asta filiformă,
Cu nori gătiți de bal în uniformă,
Cernându-și printre degete sărutul!*

*S-ar deșerta și zboruri, și furtună,
Și-ar primeni austrul mlădierea
(Din bulgări-sori culeși de nicăierea,
O lacrimă cu zarea se cunună).*

*Ce bine-ar fi să plângă estuare,
Cu stropi avizi, topiți de întuneric!
(Dintre iluzii de opal feeric,
Mi-aș smulge visu-n dimineți neclare.)*

*Ce bine-ar fi să plângă azalee!
Sub catifeaua roză de secrete,
Ar înflori trăirile-mi concrete,
Într-o frântură-stea de odisee.*

Magia primăverii...

*Magia primăverii cuprinde omenirea,
De fiecare geană se sprijină un soare,
Cu fiecare cântec, o lacrimă ne moare,
Sub fiecare frunză se primenește firea,
În lanuri de smaralde cum n-au fost nicăirea.*

*La vale, pe coline, în codrul singuratic,
Se-mbracă ghioceii în haină de paradă,
Cochetă, diafană, croită din zăpadă;
Prin șalul din dantelă, sfidând tabloul static,
Zâmbesc pe sub sprânceană, clipesc puțin emfatic.*

*Cu-alură de crăiasă, pășește grațioasă
Fiica preaiubită a Timpului „cel” rege,
Promis-a-nsingurarea la poluri să o lege,
Iar frigul și nămeții, cuprinse de angoasă,
De-un munte, hăt departe, cu raze să le coasă.*

*Se-ntrec în glas prigorii-mbătate de căldură,
Pentru-ale lor surate „poeme” înfiripă,
Iubirea de natură nu și-au luat-o-n pripă;
Declară, obosite de-atâta tevatură:
- I-am recita sonete, de am avea și gură!*

*Se-anină, printre muguri, noi gâze dezmorțite
Din somnul ce păruse ibovnic pe vecie;*

*Gătite-n transparenta și unica lor ie,
Se-nlănțuie, voioase, în dansuri inedite,
Uitând că, mai devreme, „cam“ fost-au la cuțite.*

*Mă duce întâmplarea aproape de potecă,
Cuprind cu ochii visul ce-n cale mi se-arată –
Superbă evadare din existența-mi plată;
- E cea mai indicată, de-acum, cinematecă!
(Șoptește, zeflemistă, o voce intrinsecă).*

Rondelul viselor târzii

*Năluca viselor târzii,
Ce poartă toamna pelerină,
Cu fantezia în ruină,
Mă urmărește-n agonii.*

*(Au fețe jalnice, plāvii,
Și trupul alb, de etamină) –
Năluca viselor târzii,
Ce poartă toamna pelerină.*

*Pe sub apusuri cilibii,
Împovărate de rugină,
Își afișează vechea mină,
Ale trecutului sosii.*

Năluca viselor târzii...

Pe gheața din tenebre...

*Pe gheața din tenebre, de crivăț răscolită,
Pășesc tremurătoare frânturi de Atlantidă –
Coșmaruri adâncite în umbra-mi risipită
Înfulecă febrile atomi din carotidă.*

*Nălucile prind viață, contaminându-mi clipe,
Stocate, muribunde, pe margini de clepsidră;
Sătul îmi este somnul de neguri și risipe,
Când până și exilul stă-n brațe reci de hidră!*

*Se-ntunecă pustiuri sub rugi înzăpezite
(De-aș pescui, la copcă, o brumă de credință!),
Îmi cern însingurarea din lacrimă prin site,
Cuvântul mi-e-nchisoare, și steauă, și căință!*

*Pe gheața din tenebre îmi târâi evadarea,
Cu lanțuri peste glezne și funie din raze,
Ce-n mintea mea lucrează ardent la înălțarea
Aceluiași pragmatic și putred kamikaze...*

Culeg din mine...

*Culeg din mine iarăși mărăcini,
Cu rădăcina prinsă de vertebre –
De ele poți corăbii să anini,
În vise moi sau plăsmuiri funebre.*

*Culeg din mine-arar și pescăruși,
Cu zborul secerat de o ispită;
Săpând sub aripi, poți să dai de uși,
Ce nu le-nlături nici cu dinamită.*

*Dintr-un ungher, pe muchie de gând,
Privesc în mine ca într-o vitrină –
Sunt un soldat încremenit la rând,
Într-un război pe-o fantă de lumină.*

*Azi îmi transport în rucsacul uzat
Un zâmbet fad, izbit de metereze,
Și-un dram de suflet proaspăt renovat,
Ce-și pregătește lira să vibreze.*

*Dar în oglindă-același necuprins,
Care-mi aspiră luna dintre gânduri;
Cu felinarul din poeme stins,
Vânez comete numai printre rânduri...*

Aș îmbrăca poemul meu cu tine

*Aș îmbrăca poemul meu cu tine,
Reșlefuiindu-i slove din olmazuri
(Încătușați de veri diamantine,
Am înflori, cerând la ierni răgazuri).*

*Într-un pahar atins de neuitare,
Aș aduna scânteile din versuri;
Sacrificând orgoliul pe altare,
Înaintezi și patimii demersuri.*

*Aș îmbrăca poemul meu cu tine
Ți-aș modela castele din silabe,
Aș împleti, cu litere aldine,
Un anotimp cu-aromă de guave.*

*Aș îmbrăca poemul meu în piatră,
Să nu îl sape vânturi sau furtună,
Chiar și atunci când ploile mi-s vatră,
Pe malul tău se-anunță vreme bună...*

Cu toamna pe retină...

*Cu toamna pe retină, am creionat apusuri
Pe cerul unei stele tânjind după lumină;
Ratate inventare de minusuri și plusuri
Mi-s piedici pe cărarea cusută cu verbină.*

*Cu toamna pe retină, am numărat solstiții
Săpate-n anotimpuri prin noaptea de pe buze;
Vânat-am „alinarea” pe-un nor de inhibiții,
Pe care mai glisează simțirile-mi confuze.*

*În visuri descărnate-n fâșiile secundeii,
Trecute, ieri, prin site cu ramă ancestrală,
Am selectat fărâme din orizonturi unde-i
Un astru fără aripi sub lacrima-i ovală.*

*Cu toamna pe retină, mi-am regăsit sentința
De-a fi împovărată de frigul din tranșee,
Săpate în himere, cu sânge, de neputința
De-a renunța la pactul cu firea de femeie...*

E universul...

*E universul sprintenul ocean
Din care poezia mi se-adapă;
Cu apetit de lacom pelican,
Cinez catrene și mă-mbăt cu apă.*

*Mă plimbă vântul printre meteori,
Când anotimpuri îmi desfid durerea
(În ierni barbare, frigu-l înfășori
Peste comete: lină li-i căderea...).*

*Refugiată-n vastul meu alcov,
Lângă nadir am răsfîrat corola
De răsărituri și apusuri mov,
Le-am transportat în mine cu gondola.*

*E universul vechiul avanpost
În care îmi renaște fantezia;
Îmi „reînvăț“ menirea pe de rost,
Mi-este cuvântul, astăzi, colivia...*

Rondelul frunzelor ce mor

*Suspinul frunzelor ce mor,
Crestând poeme pe nervură,
Prin nopți sălbătice de zgură,
Ce țin oftaturi sub zăvor,*

*Mă urmărește-n linul zbor
Al versului în stare pură –
Suspinul frunzelor ce mor,
Crestând poeme pe nervură.*

*Cu gingășie de cocor,
Dansează crengi în bătătură
Și fac uzanță de „bravură”,
Când se dezbracă în decor.*

Suspinul frunzelor ce mor ...

Un foc plăpând...

*Un foc plăpând, tiptil, din cer coboară,
Cu pași timizi și fâlfâiri de pleoape;
Ca un oftat pe strune de vioară,
Reînfiripă valsuri peste ape.*

*Din puf de nori brodează filigrane,
Pe trena-i vie înfloresc poeme;
Sub măreția prinsă în arcane
De farul nopții, lacrima se teme.*

*Surâsul său cu gust de rapsodie
(Un freamăt nud pe buzele-i de ceară)
Luase timpul parcă-n custodie,
Prinzându-i noi povești sub aripioară.*

*Un foc plăpând cu vise cronofage
Reinventează umbre în spirală,
Din veșnicie sevele își trage –
Este amurgul, curge pe-o beteală!*

Metamorfoză

*De astăzi, existența-mi se va schimba în bine,
Voi pune un căpăstru mâhnirilor în lanț,
Ce-alunecă, șirete, cu patimă, spre mine,
Iubirea să-mi declare! Nu dau pe ele-un sfaț!*

*Le-oi declara în pripă c-atare simțăminte
Și-a lor devoțiune, eu nu le-mpărtășesc;
Dacă aș fi groparul, le-aș ridica morminte
Pe un șuvoi de lavă sau pe un stei ceresc,*

*Depart, pe-o planetă cu inima de gheață.
Le fie amintirea, de-acuma, drum închis
(Le-am fost și confidentă, prietena-paiată),
Rămână, pe vecie, pe sensul interzis!*

*De astăzi, existența-mi va fi doar sărbătoare,
M-or ninge iar salcâmi cu stele-n luna mai,
Lăsa-voi albatroșii din pieptul meu să zboare,
Prin munții de poeme, cu poalele corai...*

Sub fantasme înflorite...

*Sub fantasme înflorite într-un falnic univers,
Am țesut din nestemate o atavică Lactee,
Cu apusuri erodate de un astru nou, imers –
Un șirag de lampioane pe-o cromatică alee.*

*Printre ploi înmiresmate, am plantat vechi rugăciuni,
Le-am hrănit cu aforisme recoltate dintre file;
Între visele-mi de humă-mpovărate de tăciuni,
Ridicat-am o cetate din cerințe infantile.*

*(Când tăcerea ți-e prinosul pentru zei abrutizați,
Nu au cum să-mbobocească iarăși mugurii speranței,
Nu putem, cu veșnicia, să redevenim confrăți,
Suntem, în continuare, victimele aroganței!)*

*Sub fantasme înflorite, necuprinsul mi-e amic,
Îmi pătrunde, prin tenebre, o felie de lumină;
Ca o aceră, pe aripi, universul îmi ridic,
Degustând, cu lăcomie, porția de-adrenalină...*

S-a risipit tăcerea...

*S-a risipit tăcerea, doar umbra-i mă pătrunde,
Săpând, câteodată, avene-n epidermă,
Zăpada-și programează căderile în runde,
Am răni evanescente peste simțirea-mi fermă.*

*Îmi cresc, în piramidă, cuvinte din viscere,
Le mângâi, delicată, ca un efeb mustața,
Iluzii vesperale se-mpart în emisfere;
Cu astrul rupt în două, la vise scriu prefața.*

*Din patimi irosite pe stele migratoare,
Culeg o rămășiță blocată în vertebre;
Aș cerne prin silabe fărăma de culoare,
Ce luna mi-o păzește în zările-mi funebre.*

*S-a risipit tăcerea – „păcat” inavubil,
Un suflet se dezbracă de lanțuri abisale;
Sub coama rațiunii, mi-e cerul vulnerabil,
Se scurge universul din mine în pocale...*

În zbor îmi înflorește poezia

*În zbor îmi înflorește poezia,
Sfidând elucubrații siropoase,
Mă roade, șerpuită, pân' la oase,
Îmi dă răgaz să-mi gust „anomalia”.*

*Lumina-i printr-o geană îmi respiră,
Aștern silabe ca într-o vitrină,
Acord simțirea-mi adolescentină
La noul trend, vibrând pe vechea liră.*

*Creez cu-al meu „păcat” mezalianță,
În doi, singurătatea-i „mai” completă;
Nu e, din fericire, vreo rețetă,
Să-mi vindece ieșirea din uzanță.*

*În zbor îmi înflorește o aripă,
Cu versuri noi din gânduri colorate;
Mi-e scrisul mai aproape ca un frate,
De echinoxuri nu facem risipă...*

Într-un tablou...

*Într-un tablou cu dimineți tardive
Și-a înălțat și visul meu decorul –
Infatuări cu „tentă“ de Maldive,
Realității dându-i cu piciorul.*

*Dezavuând scenariii ancilare
Și amețit de mucedo uncropuri,
A îngropat mâhnirea-n osuare –
Un campion la saltul printre hopuri.*

*(Când fericirea tremură spasmodic,
Restabilim cu aștri armistițiul,
Ne cățărăm pe amintiri metodic,
Dar preferăm cu noaptea interștițiul.)*

*Într-un tablou cu amăgiri obscure,
Supremul vis în zbor cameleonice
A evadat din sori, să mă conjure
La teama lui să nu privesc sardonice...*

Andocată printre visuri

*Privesc placid cum timpul trece,
Printr-o iluzie concavă;
„Reasamblată“ ca o navă
Pierdută-n portul „demirece“*

*Și andocată printre visuri
Cu înveliș sardanapalic
Peste aspectul „cel” moralic,
Semnez cu valul compromisuri.*

*La școala vieții cu licență,
Clasez erori artizanale;
Transport succese inegale
În rucsacu-n convalescență.*

*Privesc placid cum timpul zboară –
Un pescăruș cu aripi mute,
Hoinar în inimi involute,
Sub orizontul prins cu sfoară...*

Azi călătoresc în mine...

*Azi călătoresc în mine, renăscută din Piave,
Și înot ca o sireună printre fibrele-mi de lut,
Înarmată cu solstiții reciclate din Mohave,
Sunt, prin venele-mi de sticlă, încercat argonaut.*

*Azi mă-ngemănez cu luna decupată din himere,
Sub o undă, prins de valuri, îmi ascund un țipăt vechi;
Când se naște încă-o noapte peste praful din artere,
Asamblez Hiperboreea din secundele-perechi.*

*Se adună în cortegii aștri jefuiți de umbre,
În simțirea-mi amorțită scapără un ultim tic;
Din licoarea întomnării cu arome reci și sumbre,
Ostenite curcubeie peste lacrimă ridic.*

*Azi călătoresc spre țărături de sleită odisee,
Prin poeme din sinapse, îngrădite de-al meu trup,
Savurez „nemărginirea” din vremelnica femeie,
De sub clopote de gânduri, doar silabele-mi erup...*

Pierduți asceți...

(pamflet)

*Pierduți asceți prin legi sau paradigme,
Sensibili la umor și diatribe,
Suntem „conchistadorii” cu „insigne”,
Ne dăm perfecți, chiar de avem și hibe.*

*La școala poeziei ni se-apeacă
De-atâta ritm și-atâta prozodie,
Ne ținem evadările în teacă,
Luând adesea toamna-n custodie.*

*Cu pana sprijinită de fantasme,
Ascundem vise mov în vreo cavernă,
„Lășind“ închipuirea-n pleonasme,
Să mai fugim din existența ternă.*

*Intitulați, în grabă, “atorii”,
Cu nemurirea cel mai scump tezaur,
Ne înșirăm idilele-n memorii,
Dintre miasme vrem să strângem aur.*

*Când risipim cerneala în poeme,
Suntem coioții ce urlăm la lună;
Ne irosim lumina prea devreme,
Dar n-acceptăm fântâna să ne-apună...*

Îmi bate-n geam o zână...

*Îmi bate-n geam o zână delicată,
Purtând cercei din frunze și din flori,
La pieptul ei poți re-nvăța să zbori:
E primăvara cea imaculată!*

*Pe umeri duce trena-i de mătasă,
Din alb de fluturi – grațios veșmânt!
De printre dealuri și-a luat avânt,
Pe culmi răzlețe să-și înalțe casă,*

*Cu ziduri vii din raze ori petale
Și o podea din jucăuș trifoi,
Acoperiș din panseluțe moi,
Iar la ferestre, dimineți ovale,*

*Fin decupate dintr-un magic astru –
Al Geei „scut”, hoinar nemuritor
(Se încadrează pașnic în decor,
Reașezat pe-al cerului pilastru).*

*Prin ciripit de gureșe ființe,
Ce proslăvesc natura implicit,
Își țese zarea un tablou șoptit,
Reinventând luminii referințe...*

Mi-e inima un lagăr...

*Mi-e inima un lagăr mut
Al simțămintelor ardente,
Prin fantezii care-au durut
În deprimări incipiente.*

*Atârn himere de un nor,
Cu disperare ancestrală,
În lutul gândului cobor –
E închisoarea ideală.*

*Sunt un soldat medieval,
Mi-e versul cea mai scumpă armă,
Iar visul meu ovoidal,
Noua corabie-cazarmă.*

*Cu pânzele-i spre orizont,
Acced spre înălțimi celeste,
Când zboru-mi cast aduce-afront
Realității manifeste.*

*În surogatul-paradis
Mi se pietrifică tăcerea,
Mai pot renaște doar prin scris –
Infern îmi e sau mângâierea.*

*Mi-e inima un lagăr viu,
Noi constelații-adăpostește,*

*Din asfințitul stacojiu,
Îmi strânge verile în clește...*

Suntem doi acrobați...

*Suntem doi acrobați din fulgi de stele,
Înlănțuiți pe rugul din cuvânt,
Am slobozit o iarnă din atele,
Cu primăvara facem legământ.*

*Am renăscut cu tine în artere,
Mi-e versu-n pârg sub soarele de mai,
Rănite ploi pe vaste emisfere
S-au risipit. Ni-e visul noul strai...*

*Reînflorim în tril de ciocârlie,
Prin fantezii cu iz de liliac,
Am retezat din raze o felie
Și-am încropit la univers capac.*

*Ni-e sclavă luna cu al ei luceafăr,
Cristalul nopții mi-l așezi în păr;
Dintre ruine, asfințitul teafăr
L-am preschimbat în dalbe flori de măr.*

*Pe strapontina sorții ni-e simțirea,
În echilibru între sud și nord,*

*Un Cupidon ivit de nicăirea
A iscălit cu amândoi acord.*

*Suntem doi acrobați fără de teamă –
Atipic zbor pe margine de vânt,
Ne suspendăm himerele pe lamă,
Iubirea ni-este cel mai scump descânt...*

Pădure flămândă

(poetei Adriana Tomoni)

*În pădure, cucuveaua-și plânge oful pe o cracă,
Se zbârlește pe sub pene, foamea iarăși o atacă;
Cu atenție ochește-un șoricel pierdut prin zonă,
Care-o scoate, într-o clipă, azi, din karma-i
monotonă.*

*Hăt, departe, lupul țipă, ascuțit și el de foame,
A visat întreaga noapte doar merinde, chiar și poame;
Și-ar schimba meniul, însă-i bate vântu-n buzunare,
N-are-un chior depus la bancă,-n consecință: „Pa,
mâncare!”.*

*Veverița e posacă, iarna i-a bătut la ușă,
Însoțită și de neamuri, până și de o mătușă;
O să strângă iar cureaua, o soluție nasoală –
Cunoscuta îmbulzeală, anual, o bagă-n boală!*

*Ursu-și scarpină veșmântul, cotropit de-atâta lene,
Că-l apucă toropeala până și pe Moșul Ene!
Ar mai pune-o de o baie, însă apa e prea rece,
Se întoarce pe o parte și fantasma iute-i trece!*

*Râsul își aude mațul stafidit cum chiorăie,
E a` lui, a` lu` cumătru` care-n grotă morăie?
Pe sub nas, cu fițe multe, -o căprioară-i face semne:
E din nou Fata Morgana înaintea lui, pesemne.*

*Vulpea-și târăie scheletul, e aproape leșinată,
Doar în vise întrevede, uneori, câte-o poiată;
Are, clar, halucinații: drept în față-i o găină!
Se repede, dar copacul e prea dur și... iar leșină.*

*Se ridică-aproape moartă, clătinându-se din oase,
Și încearcă să-și abțină vorbele-i morocănoase,
Când... zărește, ca prin ceață, -un iepuraș ce...
măcăne
(A luat-o pe-arătură, cred că mintea-i țăcăne!).*

*Lipa-lipa, vânătorul o pornește prin pădure;
Oare ce-o avea în minte, numai afine și mure?
Se oprește deodată din periplu și ochește;
Amețit și el de foame, iar nimic nu nimereste...*

În ultima casă a păcii

(poetei Shanti Nilaya)

*În ultima casă a păcii,
Mi-e sufletul plin de senin,
Din cearcăn de ploi izvorăște
Lumina, zâmbind opalin.*

*Se-adună fiori pe retină.
Sub cerul cu poartă de-azur,
Solstiții îngăduie stelei
Să cearnă nisipul ei pur.*

*Iubirea se-ntrece-n vibrații,
Salvată de fulgi care dor,
Pe rana din cuget adoarme
Un vis cu aripi de cocor.*

*Andante recită văzduhul
Poeme din voaluri de nori,
Himere se-mbracă-n ființă,
Iar sorii te fac să-i adori.*

*În ultima casă a păcii,
Se sting înnoptări ce-au durut;
Acorduri din clipa rămasă
Schițează un nou început...*

E liniște...

(scriitoarei Ileana-Lucia Floran, in memoriam)

*E liniște printre morminte,
Sub aripi îngropate-n lut;
În sufletul circumvolut
Nu mai e loc pentru cuvinte.*

*Prin noi suspină un rebut
De roze transformate-n flinte;
Sortăm, pragmatici, oseminte,
Din orologii ce-au durut.*

*Ce mult ne-apropie de cer
Un „Babilon“ de poezie –
Al întomnării levier;*

*Lumina ei, nicidecând mai vie,
Purtată-n loc de giuvaier,
Ni-e orizont sau colivie.*

Prietenie virtuală

(poetului Nelu Preda)

*Mi-ești frate-n a` hățișurilor slove,
Mi-ești cititor și cel mai viu „suporter“,
Susținător în visurile move,
Pui întrebări, deși nu ești reporter.*

*Îmi smulgi ades surâsuri cu pamflete
Sau lacrimi nude-mi tremură sub geană,
Când printre rime, ritmuri, epitete,
Strecori ușor simțirea-ți diafană.*

*Un temerar pe-a` prozodiei piscuri,
Îi descifrezi, încet-încet, misterul;
Întâmpinând nebănuite riscuri,
Alungi din inimi și din suflet gerul.*

*Nu e ușor castele din cuvinte
Să înălțăm, ca să atingem cerul,
Dar versul tău, care nicipând nu minte,
Neîndoios sfidează efemerul...*

Aș vrea să scriu...

(prietenilor poeți de pe site-uri literare)

*Aș vrea să scriu poeme pentru toți,
Pe coarde-suflet să-mi vibreze focul,
Căci versurile mele ies din jocul
Hazardului din lumea de roboți!*

*(Poetul știe doar un singur joc,
Să țese-o treaptă pân` la cer din slove
Și, conservând iubirea-n supernove,
Să schimbe ghinionul cu noroc.)*

*Aș vrea să scriu poeme pentru voi,
Familia cea zisă „virtuală”,
Acolo, poezia e „regală”,
Topește chiar cel mai fanatic sloi.*

*Aș vrea să scriu, dar muza-n deficit
Îmi lasă două rânduri pe o coală,
Simțirea însă nu îmi este goală,
Declar că vă iubesc la... nesfârșit!*

II.
ZBOR INCERT

mi-am tatuat pe suflet...

*mi-am tatuat pe suflet surâsul tău
îl simt până la durere
dincolo de țipăt
cerneala îmi otrăvește sângele
colorat în grimase
am nevoie de o transfuzie cu fericire
dar fericirea s-a vândut la tarabă
când eu dormeam
cu perna sfâșiată de gânduri*

*sap înăuntrul meu să-ți găsesc urmele
mă împiedic de resturi
în tranșee
cioburi transparente din eul meu plăpând*

*neputința
își tropotește copitele
strivindu-mi ca pe niște buruieni răzlețe
ultimele amintiri*

*realitatea e un vis ce nu s-a trezit încă
devin una cu stâncă sub care mă prăbușesc
exilată în tăcerea ei*

aproape vie...

*aproape vie sub masca nopții
îmi încrustez holograma vieții într-un colț de răsărit
nefericirea –*

*o ecuație din puncte dispersate
între care vibrează chemări cerșind un răspuns
zâmbete mercantile amorțite la hotar de cuvinte
zile cu azurul strivit de bocancul remușcării*

*mă închid în cochilia timpului pârjolit de neliniști
atinsă de flacăra neputinței
scrumul se împrăștie într-o mare de iluzii
cu fruntea atingând cerul*

*totuși mai exist îmi spun
în timp ce-mi usuc visele pe marginea dimineții –
phoenix cu aripi ninse de propria-i cenușă*

*mă agăț de o rămășiță de suflet
și aștept să mă nasc în mine din nou*

cu noaptea în palmă

*cobor spirala sorții –
la subsolul dorințelor
gânduri putrede în așteptare
sunt femeia-soldat din războiul nopții
fac pace cu întunericul
până la următoarea rază*

*construiesc scut din cuvinte
număr secunde pe degete de timp
le port ca pe niște bijuterii de preț*

*din mine cresc aripi de mucava
zbor condamnat la sol
pe buze simt sărutul opac al fricii
gustul morții e sălcii
înăuntrul meu e frig
aud pulsul cenușiu pe artera vieții*

*cu noaptea în palmă
caut o scânteie din ultimul răsărit*

mi-am deșertat pietrele...

*mi-am deșertat pietrele în scorbura uitării
în tandem cu vise spălate de rațiune*

*prin înnoptări grotești
târâi convalescența
unui curcubeu sfâșiat
din pieptul ploii au răsărit muguri
acoperind golgota dintre orizonturi*

*îmi (re)văd destinul întins ca un arc
pe crucea timpului
cu palmele gata să pleznească
strângând în brațe infernul*

*trec prin viață
ca printr-o poartă spre o altă lume
împing cu umărul fereastra iertării
deschisă spre (ne)prevăzut
ating aripa universului
și-i îmbrac tăcerea*

orașul tăcerii

(tatălui meu, în memoriam)

*locuitorii își odihnesc insomniile
sub lespezi strivite/mușcate de timp
în garsoniere fără geamuri
claustrofobia nu (mai) e o problemă
la căpătâi plopi muți de așteptare
sosiri fără număr
cruci rânjesc ostentativ
istovite de veghe
străjeri ai lumii de apoi
cu armuri invizibile
poartă pe umeri prăpastia dintre lumi
aici și dincolo
despărțite de o pojghiță
mustind a veșnicie sau a nimic*

*cu bolovani pe suflet
pătrund în orașul tăcerii
liniștea îmi zgârie timpanele
înaintarea (par)e un sacrilegiu
cu dorul crestat în carne
pășesc persuasiv*

*pe poteca amintirii
a crescut iarba*

îmi smulg cuvinte...

*îmi smulg cuvinte din carne
cu pofta unui canibal
însetat de sânge
pe locul lor
ciulinii își sapă rădăcini*

*din piept îmi cresc lacrimi –
stindard îmbibat de mușegai
fluturând (peste) fosta inocență*

*împletesc singurătatea în poeme
sperând să-mi țină de cald
ca o flanelă croșetată de bunica
la gura sobei*

*neliniști se preling în artere
noaptea din(tre) atomi
scrijelește uitarea
în straturile minții
moartea amintirilor naște viață*

monolog

*stau la taclale cu mine
țin clipe acoperite de crusta timpului
în colivie
pe post de companioane*

*aproape îndrăgostită de viață
îi scriu declarații tardive
transcend sentimente acuzându-le de exhibiții
le proptesc fruntea de tâmpla-mi rece
obosită de urmărirea nimicului care se întâmplă*

*sorb picătura de libertate
așteptând minunea din spatele gratiilor
singurătatea așezată pe fotoliu în fața televizorului
îmi devine prietenă
tăcerea sfârtecă din mine ca un lup înfometat*

*voci imaginare mă cheamă din colțurile camerei
gânduri propulsate în eter
mă privesc în oglinda minții
cu ochii
încercănați de așteptare*

*retrospectiva mă contrariază
e cel mai straniu film fără bilete
văzut de mine vreodată*

joc versatil

*zilele (mi) se topesc –
vitamină C efervescentă colorată în gri
dezbrăcată de viață
îmbrac matca tăcerii
garnisită cu suspine*

*acuz timpul de echivoc
lupt cu fantome de secunde-clișeu
înfig cuie în umbra lor
le răstignesc amintirea*

*culeg lacrimi frustra(n)te
din zile muribunde
învelite în lițoliul nopții
mă pierd în jocul versatil
începe chiar să îmi placă*

*aceeași așteptare devorantă
a nimic a nimănui a orice
aceeași mutare (a nebunului)
de pietre crescute în suflet*

*totuși ceva se întâmplă
regele n-a murit
soarele zâmbește prin hublou
scrijelind ruine*

în spatele draperiei

*uneori e greu să fii tu
în spatele draperiei
strecurat printre anotimpuri
înflorești sub zăpezi
din rădăcini zdrelite de timp
reconstruiești sub dărâmături
gânduri amorfe
prăfuite de așteptare*

*cu vise suspendate în eter
ca o balerină pe poante
într-un spectacol cu sala goală
pășești ușor peste neliniști/deziluzii
să nu te-audă regizorul*

*surâsul căzut peste pragul ușii
îți strivește umbra ultimilor pași
mai ai mult până să le înțelegi conturul
te întrebi cu sufletul strâns în cârcel
dacă mersul e important sau direcția*

*nu aștepți răspunsuri
nu aștepți nimic din peregrinarea anostă
decât un loc unde să-ți odihnești cerul destrămat
cu golgota pe umeri
te târăști până la granița curcubeului și ascuți*

vocea interioară

*vocea interioară
țipăt de pelicani flămânzi –
în gușile burdușite așteptarea*

*călărim pe cocoașa minciunii
hopurile zgâlțâie/mutilează suflete
somniale/servile
captive între plecăciuni*

*vizitatorii părții dintre azi și mâine
dintre niciunde și aici
dintre a fi și a nu (mai) fi
pe pojghița de nea
frica de căderi ne ține departe de schiuri*

*ne consumăm insomnia
bântuind cimitirele trecutului
schelete de amintiri
în coșciuge roase de carii*

*bem cafeaua rece a existenței
pe marginea propriei gropi
întunericul ni se lipește de dinți
ca o gumă mestecată prea mult*

*fantoma obosită a pașilor dinăuntru
sfidează hazardul*

sărutul nopții

*nu mai poți smulge din tine
sărutul nopții*

*călcat în picioare de amurg
cu bătăături pe tălpile de smoală
te târăști pe coate
ieșirea din labirint e contorsionată
lilieci anorexici te urmăresc
sfâșiind vise improvizate
carnaj inutil*

*târăști după tine sacoșa cu resturi
pătrunzi în temnița din spatele fermoarului stricat
croindu-ți drum cu foarfeca mirosind a hoit
eliberezi vise de aripi făcute ferfeniță
zborul devine abstract
ratată desprindere din brațele humei*

*pe cărarea spre nicăieri
singurătatea ia forma inimii tale*

zbor persuasiv

viața

*pistă obscură de persuasive zboruri
oameni de gheață
surghiuniți de săgeata crivățului
agățați (uneori) de (aceeași) mătură
sfidând/scrutând depărtările*

*pinguinii singurătății
și-au făcut cuib în iarna noastră
încălzind între pene
amintiri degerate*

*destinul își savurează
noua felie de tort
garnisită cu zăpadă
frișca se dă pe cartelă
gustatul provoacă hipotermie
suflete în colaps
cui pe cui se scoate
o lacrimă înghețată
vindecă frigul dinăuntru*

vara

*iluzie pe retină
blocată vindicativ sub gene*

insomnii

*cu întunericul în coaste
alergi pe pajiștea trecutului
coșmaruri se scurg prin fire de iarbă
încerci să-ți vindec
insomniile ocazionale cu produse naturiste
contrafăcute
cumpărate la prețuri derizorii
dintr-un second falimentar*

*crăpăturile pereților
martore la somnul tău vlăguit
veghează/sfidează liniștea
te întrebi dacă dormi sau ești treaz
vise extaziate mor pe capete
un comis-voiajor le cară în spinare
răsăritul se suspendă*

*existența bolnavă te apasă pe piept
perturbându-ți bioritmul
conștiința ridată
așteaptă un (ultim) tratament de înfrumusețare
în singurul colț liber din eul tău*

gânduri migratoare

*gânduri migratoare
ne invadează ru(t)ina
înfigem unghiile în carnea lor
descojim amintiri
sâmburi sparți își pierd inocența*

*sulițe înfipite în ochi de suflet
sapă brazde adânci
în taverna cuvintelor
beții nescrise
vise dansează pe cerul minții
singurătatea din ploi
strigă pe note joase*

*nimic nu e ce pare a fi
în vitrina de bibelouri
unde ne-am plantat iluziile
forfota din caracatița ființei
(ne) conectează la nefericirea absolută
eul fisurat –
ventuză blocată în nămol*

*miroase a moarte
inimi cenușii se înghesuie sub pietre
pe maluri de tăceri tic-tacuri prăfuite
își numără ultimele clipe*

orașul...

*orașul își murmură dezamăgirea
răgușit de așteptare
pietoni plictisiți
joacă șotronul cuvintelor
între paranteze
sărind peste virgule*

*singurătatea ridicată la rang de virtute
se plimbă pe străzi
în straie de gală încruntate de ger
risipa de grimase picură
pe chipuri roase de iluzii*

*la semafor
fiorii fricii și-au uitat neliniștea
pași îngândurați cotrobăie prin beznă
mușcând din asfalt*

*ceața strânge în clești crengi adormite
golumbi zgribuliți plâng moartea toamnei
(ne)rostite (încă)*

mărăcini

*târâm drame după noi
în saci de plastic transparenți
greutatea ne încovoiaie
dorința de a trăi
vise tulburi își iau zborul în noapte
cu aripi de cenușă
cămașa de humă nu (mai) poate netezi
mărăcinii dinăuntru*

*clipe ostenite își caută pacea
deșertăciuni cu fețe schimonosite
se plimbă prin(tre) destine
un du-te-vino amețitor
de secunde irosite
himere perfide
se lăfăie într-un jacuzzi imaginar
spălându-și neliniștile
efemeritatea e nudă*

*zdrelit de timp –
miracolul care am fi putut fi*

*pe crucea sorții
speranța își reazemă umărul cadaveric
de ultimele clipiri viabile*

în gară

*împachetăm sentimente în cutii de carton
le trimitem cu plata ramburs
destinatar necunoscut
poștaşul (nu mai) transportă inimi de hârtie*

*trenuri tixite cu rămășițe de suflet
în gări perfide
orologii numără secunde
destine obosite
îngroapă în săli de așteptare
vise în carantină/ iluzii restante*

*plictiseala țipă cu glas de corb
în vagoane
iubiri de-o vară își semnează sentința
locomotive încărcate de gânduri
se încovoiaie sub resturi de neuroni
pe bănci lângă șine s-a așezat tristețea
privind contemplativ*

*plecările
un start spre nicăieri
sau spre oriunde*

fericirea

*o glumă proastă
tranșată la colțul străzii
printre picanterii ieftine
dezbrăcate de inhibiții
vânzători ambulanți de iluzii la pachet
scriu cu cerneala timpului
memorii de ceară*

*travestiți în muritori
cu gânduri închise în seif
posesori de inimi mumificate/mutilate
(ne) purtăm căderea pe umeri
ca pe un trofeu prețios*

*jefuiți de rațiune
cu gheare de leu
ne agățăm de viață
incert refugiu
porniri atavice ne țin sclavi
călători abulici printre mușuroaie
pasăm unii altora
felia de nefericire
(așteptând) nirvana (care) întârzie să apară*

cât de goi suntem

*cât de goi suntem
sub poleiala nopții
refugiați invariabil în confuzii
(repetabilă incertitudine)
militanți ai unui prezent scelerat
cochilii fără conținut
cenușă latentă*

*în deșertul minții
fântâna și-a băut tacticos ultimii stropi
clepsidra anotimpurilor din noi geme
sub zăpezi
iarna și-a făcut ulceroasă permanent*

*scheletul sufletului ne (mai) susține
înstrăinarea de propria galaxie
singurătatea privește lumea cu ochi de ciclop
amețită de panoramă
fericiri sculpate în nisip
își surpă rădăcinile*

*cât de goi suntem
pe prispa ființei noastre*

în peștera ființei

*mă întreb
dacă drumul spre inima mea
se măsoară în silabe (ne)rostite
dezvelit de sensuri
abecedarul iubirii are pagini lipsă
îi răsfoiesc tăcerile
rostogolesc trecutul
ca pe o piatră de moară*

*agățat de gât
talismanul sorții
(îmi) cerne stropi de noroc
la noua revoltă a conștiinței*

*iluzii mirobolante își dezbracă poleiala
trupurile anorexice
nu-mi (mai) satisfac
pofta de neverosimil*

*în peștera ființei
lilieci cu ochi țipând în întuneric
pândesc un nou festin
o halcă din timpul meu
le curmă așteptarea*

blestemul scrisului

*am scrisul crestat în sânge
îmi devorează fibre de suflet
slove (îmi) dezmiardă paroxistic eul
ca un Don Juan amețit de vin*

*crucificată pe altarul poeziei
caut drumul prin convulsii
cu răni pe tălpile de gând*

*mistuită apoteotic
renasc sub armura strălucitoare
odihna mi-e străpunsă de gânduri cu pleoape
deschise
și pieptul estropiat de neliniști*

*versurile
balsam existențial
colac de salvare
în marea de frământări*

*îmi port blestemul ca pe o diademă
captivă în temnița de iluzii
singurul mod de a fi
care mă (mai) cunoaște*

suflete somnambule

*suflete somnambule
ducem eternitatea de mână
singurătatea dinăuntru și din afară
descălțați de speranțe
ne scuturăm colbul
pe pragul morții
percepem realitatea (doar) în transă*

*coșmarul (ne)ființei
rânjește la colțul străzii
trecutul pășește ostil
în ghereta amintirilor
mucegaiul și-a extins rădăcinile*

*vise tenebroase vin și pleacă
în stația dintre ele
nu e loc de paradoxuri
cu cicatrici pe mormântul din noi
sfidăm (ne)fericirea
captivi între răspunsuri și întrebări*

*a fi sau a nu fi... viu
chestiune de percepție*

am încercat să mă iubesc

*am încercat să mă iubesc
cu aripi căzute în genunchi
îngropând amintiri în țărână
pe scheletul lor
timpul își leagă(nă) snopii*

*la marginea firii
îmi construiesc propria tablă de șah
(regina captivă
adulmecă tăceri lascive
în brațele nebunilor)*

*dezbrăcată de lumină
port cămașa (in) existenței
agățată de carne
efemeritatea țesută cu ață albă
își/îmi destramă ninsorile*

*ziua în care am încercat să mă iubesc
nu s-a trezit încă*

cu inima pe trotuar

*mi-am scăpat inima pe caldarâm
cioburi minuscule asimetrice
rostogolite în găuri de canal
un ultim tic-tac țipă răgușit
speriat de impact
pe stradă
rămășițe scrâșnesc sub pași de trecători
grăbiți să strivească iluzii*

*răni se dezbracă de spasme
anesteziate de întuneric
lacrimi implantate în retină
refuză eliberarea
noaptea mi se prelinge pe gene*

*devin o halcă de carne ambulată
vid costumat în muritor
cu manșete prea scurte
frigul urcă în mine persuasiv
simțuri se zgribulesc
cugetul amorțește
vântul poartă angoase în cele patru zări*

*amurgul și-a stins felinarele
în clopotul ființei (mele)
se așterne liniștea*

fiori în oglindă

*propriile frici
nu își iau niciodată concediu
lucrează peste program fără salariu
își fac datoria conștiințioase
erodează sentimente forează gânduri
se instalează confortabil
printre circumvoluțiuni
își etalează florii în oglindă
zgârie cu gheare de oțel
prezentul speranțele viitorul
vise nădușesc panicate
cu artere înfundate de neliniști*

*propriile frici
ne țin de mână
ca pe niște păpuși dezola(n)te
cu sufletul învelit în cârpe
mușcă vorace din noi ne retează zborul
topesc voința
duhnesc a moarte și abandon
a rătăcire de sine și întuneric
se joacă abstract cu mintea noastră
paralizează himere*

*propriile frici
sunt umbra
de care ne putem dezbrăca doar în lumină*

în caruselul vieții

*am obosit
să fiu atât de obosită
în caruselul unei perfide vieți
ce nu mă (mai) vrea
caut un cer nou
să-mi vindece depărtările
același astru orb
fără discernământ
alungă curcubeie*

*sunt aici
față în față cu mine
pasageră fără bilet
în tunelul timpului
iluzii fragile se zbat între aici și dincolo
trup costeliv priviri flămânde
gânduri nomade urlă a pustiu
tristețea mă strânge în gheare
monstru fără chip*

*sufletul își usucă rănilor/rădăcinile
uitând să respire
am obosit să (nu mai) fiu eu*

am strâns viața în pumn

*am strâns viața în pumn
ciornă cu mâzgăleli atipice
în mulțimea de litere
spații albe cât să acoperi un vis
or fi aripi de îngeri mă întreb
sau fâșii de nimic/timpi morți/speranțe în carantină
ce mai contează un infern în plus
secunde prăfuite
contemplă singurătatea dintre/printre rânduri
apăs pe consoane
poate storc un gram de fericire*

*pășesc naiv peste coșmaruri
scrâșnesc sub tălpile mele
iluzii lichefiate se scurg din răni
tristeți carnivore
îmi cresc sub fiecare geană
dimineți mă strâng de guler
același soare crispat își târăște plictiseala*

*am strâns viața în pumn
slope prelinse printre degete
mușcă din mine cu sete
în craterul palmei
liniștea dinaintea... întunericului*

se moare câte puțin

*se moare câte puțin
cu fiecare fir de colb
cernut prin clepsidra uitării*

*pe marginea veșniciei
unghere de suflete neaerisite
miros de viață irosită
drumuri pavate cu aripi frânte
clipe desfrunzite în sens invers
vise pierdute la ruletă*

*mucegaiuri cu rădăcini pietrificate
înăbușă conștiința
pe muchia sorții
jumătăți de speranță fac echilibristică
pași cenușii haotici
zâmbete prea strâmte pe chipul prea gol*

*frica naște insomnii prematur(e)
lașitatea suie cu ascensorul la ultimul etaj
până la eternitate e doar un vis*

un cuvânt face diferența

sufocați

în cămăși prea strâmte

(pe sufletul prea gol)

cumpărate la preț de second-hand

peticite pe alocuri

pătate cu vise prea mari prea colorate

prea... de tot

vanish nu mai spală murdăria

încrustată în carne/sânge/cuget

păpuși de ceară

cu zâmbete improvizate

într-un cimitir fără cruci

vaiete înălțate la rang de virtute

pe fiecare frunte

altă dramă sapă fiorduri

consumatori de adrenalină conservată

distribuită la minut

meniu ieftin gust pervertit decor mutila(n)t

prizonieri în același triunghi

naștere – „ceva” – moarte

„ceva mai mult” sau „ceva mai puțin”

un cuvânt face diferența

viața prin(tre) file

*purtăm un roman pe umeri
uneori locuiește în noi
ne îmbracă pe dinăuntru
cu pagini frustra(n)te
goale sau pline/ negre sau albe
tipografia portabilă
și-a terminat rezerva de cerneală
edituri îl refuză
e prea alambicat/vetust/(ne)verosimil
prea greu pentru pânza de păianjen
pe care târâm vise provizorii
obosite de inhibiții/exhibiții
se citește la purtător
cu lentile roase de plictiseală/uimire/groză*

*figurante pe o scenă ambulantă
destine își plimbă pe podium
nuditatea duhnind a hoit
spectatori aplaudă în delir
obscenitatea (in)umană
îmbibată în lumini de reflectoare
în lojă (ne)norocoșii (se) privesc ostentativ
sub măști
zâmbete apoteotice (ne)autentice
își joacă ultima carte
ieșirile/intrările
porți (ne)vii spre un vis (ne)început*

cu destinul săpat în oase

*cu destinul săpat în oase
alerg spre nicăieri*

*urcior de lut
ciobit de prea multă (ne)fericire
mă-mbăt cu vise acrite/răsuflăte*

*ca un Bacchus dezgustat de v(en)in
sorb conștient din inconștient
cu infernul pe buze*

*păpușă de sticlă cu gânduri sparte printre neuroni
(viață transparentă în cioburi)
privesc în oglindă golul din mine*

*culeg schelete de mărăcini
din margine de (ne)ființă
ascult țărâna din mine cum plânge
și veghez*

robi...

*robi ai himerelor
în cochilia de gheață
găzduim hibernarea
pe zăpadă
sentimente frânte*

*pescuim la copcă silabe
atinse de hipotermie
ne hrănim cu ele pofta de azur
meniu sărac
vise famelice*

*mușcăm cu sete perna
(in)comod refugiu de așteptări extenua(n)te
sub felinarul speranței
noaptea curge în cascadă*

*în mapa vieții
mosoare de cuvinte fără nucleu
se deșiră scolastic*

singurătatea din(tre) noi

*sub vuietul tăcerii
un gând se divide la doi
eu și viața
sub aceeași plapumă din puf de nori
cochetăm*

*realitatea sfârtecă din mine
curcubeie naufragiate îmi curg prin vene
călător neobosit
am cerul crestat în oase*

*storc realitatea de sâmburi
gust amar/pervertit
în catedrala sorții (îmi) înflorește tristețea
precum un cactus mirat de proprii ghimpi*

*cu simțirea desculță
în sanctuarul sufletului
pășesc spre un altfel de toamnă
pe aceeași insulă
a singurătății
din(tre) noi*

la zoo

la zoo

după gratii întunericul

ca o fantomă uriașă

înghite lupi și iepuri/ lei și căprioare

deopotrivă

mirosul de apocalipsă

(ne) soarbe plămâni

plouă cu cenușă în viscere

prin(tre) cadavre

râuri de smoală

nu e nevoie de puști

moartea își ia tributul

dansând în vârful parului

pe post de paiață

rânjetul îi flutură ca un stindard

între cuști

lacrimi troznesc sub tălpi

gânduri morbide se descompun

uitarea – armă (i)reală –

se lichefiază printre sinapse

îmi scutur tălpile...

*îmi scutur tălpile de tine
timp nebun
cu riduri pe fața schimonosită*

*sub piatra de hotar a existenței
parchez aripi obosite
reciclez vise
abandonate la porți de (ne)ființă*

*privesc în oglindă
o realitate inventată de mine
în carne cioburi din „altădată“*

*groaza își ascute ghearele
un nou salt al fricii
în balta conștiinței
alt coșmar (ne)început
se deșiră cu repeziciune sub pleoapele-mi înjunghiate*

*în cerul gurii foamea de albastru
nimic nu prevedea
un meniu cu ingrediente în metastază
pe „masa tăcerii“
o tablă de șah cu regina în derivă
își (de)plânge jucătorii*

s-a voalat copilul din mine

*s-a voalat copilul din mine
cu speranțe de carton pe surâsul incert
mimând un anotimp (ne)inventat
căușul inimii
cuptor stins de mult
(sub cenușă resturi de lacrimi fosforescente)
neant din care singurătatea a plecat
de mână cu (ne)fericirea –
două coarde prea obosite să mai vibreze*

*bucăți de suflet
(carieră abandonată
cu pietre desprinse aritmic)
își suspendă căderea
nădăjduind într-un miracol*

*înaintez prin toamne
cu sfiala unui adolescent întârziat
închisă în turnul meu de fildeș
visez asimetric
pândesc avid trecerea clipelor
îmi pregătesc praștia și ochesc
încercând să nimeresc vreo conștiință neeviscerată*

*cu frica legată la ochi țintesc spectrul timpului
în drumul (meu) spre (ne)sfârșit*

amintiri răstignite

*cu amintiri răstignite
pe cruci imaginare
mă scurg în neant*

*târăsc pe umeri clipe golașe
înghețate până la nervură
bucăți de cer
se adună sub armura sufletului*

*curg vise tulburi –
râuri subterane cu direcții necunoscute*

*moartea cu ochi de rechin pândește la colț
mirosul de hoit pătrunde în cuget
ca o săgeată de smoală
răcnesc gânduri strivite de întuneric
printre gemete
resturi de neuroni muribunzi*

*sub răsăritul în convalescență
trag obloanele peste ziua de ieri
și mai fac un pas
spre veșnicie*

tenebre

*întunericul mă lovește în plex
ca un bumerang
încerc să cârpesc
din franjuri de inimă
noua simțire –
rochie la preț redus cu pretenții de divă*

*trăiesc într-un univers elicoidal
cu sternul întors pe dos
sufletul –
candidat la gaura neagră a conștiinței/neștiinței
se izbește de (un alt) cer
bătut în cuie
pe o cruce imaginară*

*îmi zornăie în creier o moarte latentă
cu alură de fata morgana
adun în pumni gânduri șubrežite
le fac respirație neuron la neuron
încropesc holograma noului eu descărnat
nicio revelație nu-mi salvează căderea
pe culoarul spre niciunde*

*liliecii tenebrelor țin în gheare eternitatea
în colții lor
o ultimă fărâcă din mine*

Camelia Ardelean și miracolul poeziei

Deși a publicat mai multe cărți de poezie, fiind o poetă evident matură, Camelia Ardelean rămâne mereu fermecată în fața acesteia; pentru ea, poezia va rămâne veșnic un miracol, din mrejele căruia nu se va putea desprinde niciodată.

Pentru economie de spațiu și nu numai, voi relua cât mai puțin versurile poetei, în scopul de a-mi argumenta afirmațiile. Prefer să scriu liber despre această poetă, care se detașează între colegii de generație, prin benefica încăpățănare de a scrie preponderent cu ritm și rimă, având un extraordinar simț al metaforei și realizând poeme de o remarcabilă acuratețe stilistică, pline de miez.

Scriind, de regulă, la persoana întâi, Camelia este o însingurată, dar una ce-și impune singurătatea în beneficiul creației, este ori un fulg căutându-și limanul, ori își duce povara pietrelor interioare (greutățile vieții), visele îi devin stafii, dar e genul care nu renunță niciodată; chiar dacă își frânge aripile, un nou răsărit o așteaptă credincios.

Primul capitol, intitulat *Solitudine*, conține și câteva rondeluri și sonete, poeme pretențioase în forma lor fixă, dar exemplar realizate, atât ca formă, dar mai ales ca fond. Pentru ea, timpul pierdut e o stafie ce își fâlfâie vâlul imaterial, frângând clipele destinului descusut.

Sătulă să încalcece himere, speră la iubirea fără cheie, cu sufletul neîncadrat în tipare anoste, înfășoară

tristețea în veșnicie și primește noua dimineață cu trăiri arzătoare.

Poemele Cameliei sunt adevărate tablouri, ea pictează cu nonșalanță în cuvinte: a se vedea una din poeziile premiate, *Tablou de toamnă*, sau *Mi-e sufletul rob...*, dar în mai toate poemele transpare această calitate de plastician a poetei.

Zborul său a devenit o entitate fără aripi, datorită țelului de mult uitat, ridicându-și noi trepte spre zări însângerate; plânsul îi este un izvor, o podoabă a luminii din cuget, devenită tainică zee; poeta s-a dezbrăcat de tinerețe, închinând osanale zăpezii.

Ea percepe o nouă toamnă în primăvara sa, crucea minții e tot mai grea, mutându-și visul pe o altă stea, iar ca un cititor modern, leagă cuvinte cu șiret în mlădieri de anacondă, simțind cum un fulg se sinucide și universul renaște din stele livide. Dezlegându-și iubirea de broboada cutumelor, poeta se așază pe cărarea dintre morți și vii, cu nădejtile cununate în soare și cu neantul drept țel.

Sprijinindu-și lumina pe o margine de gând, luându-și drept pavăză durerea, poeta se declară partizanul simțirii înjunghiate, deși, pentru iubitul său, ar inventa o lume. Ea se dorește agățată de cerul plin cu vise, cu o fundă la nodul amăgirii, purtând drept chiriaș interior un aisberg și făcând escală la granița luminii.

Aș putea continua la nesfârșit cu această modalitate de abordare a poemelor Cameliei, dar ele trebuie citite și pătrunse cu sufletul, pentru a accesa starea acesteia la momentul creației, cu mintea limpezită de troiene, intrând, pe coordonate astrale, în rezonanță cu simțirile poetei.

În sfârșit, în capitolul *Zbor incert*, Camelia abordează poeme în vers liber, dovedind încă odată, dacă mai era cazul, puterea și disponibilitatea sa de a gândi și a se exprima în metafore.

Afirmând că realitatea e un vis ce nu s-a trezit încă, poeta se închide în cochilia timpului pârjolit de neliniști, devine femeia-soldat din războiul nopții, care pătrunde în orașul tăcerii cu bolovani pe suflet, așteptând să se nască pe sine din nou. Ea își smulge cuvintele din carne, din piept îi cresc lacrimi și împletește singurătatea în poeme, visul îi e suspendat în eter ca o balerină pe poante și, cu stelele pe umeri, se târăște până la granița curcubeului.

Conștientă că singurătatea ia forma inimii, Camelia știe că atunci zborul devine o desprindere ratată din brațele himei, viața e o pistă obscură de persuasive zboruri, unde singurătatea e ridicată la rang de virtute.

Conștientă că târâm drame după noi, în timp ce clipe ostenite își caută liniștea, iar deșertăciunea se plimbă prin(tre) destine, Camelia ne spune că plecările sunt un start spre nicăieri, fericirea o glumă proastă, iar abecedarul iubirii are pagini lipsă.

Având scrisul crestat în sânge, crucificată pe altarul poeziei, cu răni crescute pe tălpile de gând, poeta consideră versurile un balsam existențial, colac de salvare în marea de frământări, iar veșnica dilemă – a fi sau a nu fi... viu, o cheștiune de percepție.

Poezia Cameliei este însăși viața ei, o spune magnific („...am strâns viața în pumn,/ slove prelinse printre degete/ mușcă din mine cu sete/ în craterul palmei/ liniștea dinaintea... întunericului”), dar e conștientă că „se moare câte puțin/ cu fiecare fir de colb/

cernut prin clepsidra uitării ” și că amintirile sunt „răstignite pe cruci imagine”...

Sunt foarte bucuros pentru impresionanta încercare a Cameliei (reușită cu brio) de a scrie poeme în vers liber, ocazie cu care a dovedit (dacă mai era nevoie), forța de metaforizare și muzicalitatea cu care își alege și îmbină cuvintele, reușind poeme de mare încărcătură emoțională.

Cartea de față este, din punct de vedere compozițional, completă și, în același timp, complexă, îmbogățind cu o nestemată de mare valoare patrimoniul liric al județului nostru, dar și pe cel național. Felicitări, Camelia!

Ion Urdă

CAMELIA ARDELEAN

Biografie

Camelia Ardelean s-a născut în anul 1972, la Deva, județul Hunedoara, fiind unicul copil al familiei Ardelean.

Este atrasă de mică de lumea fascinantă a cărților, găsindu-și refugiul între paginile sutelor de volume din biblioteca părinților. Aceștia, deși oameni simpli, erau mari iubitori de literatură și citeau foarte mult. Talentul pentru poezie îl moștenește de la mama sa, Marioara Ardelean, care, în propriul arsenal – comoară de amintiri și trăiri afective – deține atât poezie religioasă, cât și educative poezii pentru copii. Cele din urmă au văzut

lumina tiparului în volumul de debut *Universul copilăriei*, la Editura Emma, din Orăștie, în 2015. În anul 2016, îi apar Marioarei primele povești pentru cei mici, în cartea *Din tainele poveștilor*, la Editura Armonii Culturale, din Adjud (județul Vrancea), iar în 2017, la aceeași editură, publică noi poezii pentru copii, în volumul *Alfabetul poeziei*.

Tatăl, atras, la rândul său, de filozofie, religie, istorie și astronomie, se stinge din viață în anul 2009, la doar 59 de ani, după o lungă și grea suferință, fără a reuși să se bucure de realizările literare ale soției sau fiicei sale.

Crescută într-un mediu propice, Camelia Ardelean învață să scrie și să citească foarte devreme, înainte să împlinească cinci ani. Încă din școala generală, se remarcă drept o elevă silitoare, cu înclinație în special pentru literatură și limbi străine, fiind, timp de câțiva ani, șefa clasei. Participă la Olimpiade și este evidențiată într-una din revistele școlare de limba română de la acea vreme, unde trimite câteva poezii, într-un impuls de moment, dar nu își ia în serios harul cu care este înzestrată, crezând că e doar o „joacă”, tipică vârstei.

Deși profesoara ei de română din clasele V-VIII, Elena Igna, care îi remarcă aptitudinile, o sfătuiește să urmeze Liceul Pedagogic, pentru a continua, ulterior, să se dedice studiului limbii române și scrisului, o conjunctură neașteptată o îndreaptă spre profilul real al Liceului Teoretic „Decebal” Deva (devenit ulterior Colegiul Național „Decebal”), pe care îl absolvă în anul 1990.

După terminarea liceului, viața o poartă pe Camelia Ardelean pe cărări ciudate, unele dintre ele având tangență cu vechea sa pasiune, altele nu. Cu toate că, la un moment dat, încearcă să îndeplinească visul tatălui ei, acela de a deveni cadru medical și absolvă cu succes Școala Postliceală Sanitară „Carol Davila”, din Călan, nu

simte chemare pentru acest domeniu. Își dă seama, ulterior, că scrisul este singurul lucru care îi oferă satisfacție și se reîntoarce la dragostea sa dintâi, poezia.

Vocația Cameliei Ardelean pentru literatură se relevă și în cadrul Editurii Vultur ZM, din Deva, între anii 1997-2004, unde i se trezește și apetitul pentru domeniul naturist și cel ezoteric. Tot în aceeași perioadă, devine colaboratoare la *Revista naturiștilor*, cu eseuri din domeniu, apoi scrie propriile volume: *Cartea terapeuților* (2002) și *Cursuri practice naturiste* (2004), ambele apărute la editura sus-menționată.

Are noi experiențe ca reporter la ziarul „Lumina”, devenit “Acțiunea HD” și la ziarul „Hunedoreanul” (Media Pro), care-i vor fi de folos mai târziu, când va începe să scrie și proză.

În anul 2004 se căsătorește și se stabilește în străinătate, întrerupându-și activitatea literară. Repatriată în 2014, debutează în poezie cu volumul *Lacrimi de suflet*, apărut la Editura Emma, din Orăștie. Urmează, în 2015, alte trei volume de poeme: *Ingenuitate*, *În oglinda sufletului meu* și *Pasiune*, toate trei apărute la Editura Inspirescu, din Satu-Mare.

În anul 2016 îi apare al cincilea volum de poezie, intitulat *Suflete de ceară*, și primul volum de proză, *Destine*, la Editura Armonii Culturale, din Adjud, județul Vrancea.

Din 2014, de când reîncepe să scrie, până în 2018, apare în 17 antologii, cu poezie și/sau proză, alături de mai mulți autori: *Călătorie în regatul cuvintelor*, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, 2014; *Nostalgii de toamnă*, Editura Dandes Press, Drobeta Turnu-Severin, 2014; *Magia sărbătorilor de iarnă*, Editura Editgraph, Buzău, 2015; *Toamna asta plouă cu lacrimi*, antologie de poezie și proză, realizată de Grupul Editorial

Virtual „Negru pe Alb”, în memoria victimelor de la Clubul Colectiv, Iași, 2016; *Femeie omniprezentă – Mulier ubiqua*, carte de gânduri dedicate eternului feminin, ediție apărută și îngrijită sub egida administrației rețelei „Cronopedia”, Brașov, 2016; *Cântecul creației* – antologie literar-artistică dedicată feminității, ediție apărută și îngrijită sub egida administrației rețelei „Negru pe Alb”, Brașov, 2016; *Constelația metaforei*, apărută sub egida Asociației Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice (A.S.P.R.A.), Editura InfoRapArt, Galați, 2016; *Actori printre astre*, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016; *Personalități române și faptele lor 1950-2016*, Editura StudIS, Iași, 2016; *Poeți hunedoreni*, Editura Gens Latina, Alba Iulia, 2016; *Contraste Culturale*, Editura Contraste Culturale, Giurgiu, 2017; *Limba noastră cea română – Starpress 2017*, coordonator Ligya Diaconescu, Editura Olimpias, Galați; *Atlasul cu diezi* (Antologia „Însemne Culturale” 2017), coordonatori Vasilisia Lazăr-Grădinariu și Ion Lazăr da Coza, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea); *Antologia prieteniei – vol. II*, Editura Izvorul Cuvântului, Buftea, jud. Ilfov, 2017; *Antologie – Poetica, Cenaclul Poetic Schenk*, Editura Dionysos, Boppard, Germania, 2018; *Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume – Starpress 2018*, (bilingvă: româno-engleză), coordonator Ligya Diaconescu, Editura Olimpias, Galați, 2018; *Lacrima dragostei*, Editura eCreator, Baia Mare, 2018.

Tot din anul 2014, are numeroase colaborări în domeniul literar, periodice sau ocazionale, cu revistele: *Confluente Literare*, *Confluente Lirice* (devenită, ulterior, *Dialoguri Culturale*), *Însemne Culturale*, *Negru pe Alb*, *Grai Românesc*, *Arhiva Literară*, *Taifas Literar*, *Poeții noștri*, *Rețeaua Literară*, *Scrie Liber*, *Lira 21*, *Poezii.biz*,

Cronopedia, Constelații Diamantine, Algoritm Literar, Cenaclul „Sunetul Muzicii”, Versuri și Creații, Cenaclul literar „Noduri și Semne”, Cenaclul qPoem, Cenaclul qProză, Ferestre Ante Portas, Literatura pentru toți, Glasul literelor, LiterNautica, Armonii Culturale, Înțelepciune.ro, MeArteka (Albania), Literaturitate, Cenaclul Prietenia, Grupul de Critică; Cenaclul Poezie, cântec, artă și frumos; revista Parnas XXI; Castelul Cuvântului (Supliment literar dedicat poetului Mihai Eminescu, Zilei Culturii Naționale - 15 ianuarie 2018), Cenaclul Poetic Schenk etc. – reviste sau cenacluri internaționale de creație literară și cultural-artistică în format electronic. De asemenea, devine membră în numeroase grupuri/cenacluri literare de pe Facebook.

A mai publicat în: ziarul *Observatorul*, Canada; revista *Lumină Lină* – SUA; ziarul *Palia Expres*, Orăștie; *Ampretele Sufletului* – revistă de cultură și artă, apărută la Editura Editgraph, Buzău; *Gând Românesc* - revistă de cultură, știință și artă, Alba Iulia; revista *Dăruiri Literare*, Editura Emma, Orăștie; revista *Ardealul literar*, Editura Călăuza, Deva; revista *Apollon*, Urziceni, jud. Ialomița; revista *Portal-Măiastra*, Tg. Jiu, jud. Gorj, apărută sub egidaUSR; *Nomen Artis – Dincolo de tăcere* - Revistă de cultură universală, Editura Amanda Edit, București; ziarul *Graiul Maramureșului*; revista *Candela de Montreal*, Canada; revista *Bogdania*, Focșani; revista *Cronos – Penița de Aur*, Constanța; revista *Memoria Slovelor*, Vâlcea; revista *Sintagme literare*, comuna Dudeștii Noi, jud. Timiș; revista *Eminesciana*, fondată de graficianul Mihai Cătrună; revista *Contraste Culturale*, Giurgiu; revista *Vatra Veche*, Târgu-Mureș, 2017; *Jurnalul de la Săcărâmb*, de Traian Dinorel Stănciulescu și Shanti Nilaya, Iași, 2017; revista *Poezia*, Iași – revistă de cultură poetică apărută sub egidaUSR (2018); revista

Discobolul, apărută sub egida USR, editată de Consiliul Județean Alba, Consiliul Municipal Alba-Iulia și Centrul de Cultură „Augustin Bena” (2018); *Revista română de versuri și proză* – periodic al Societății Scriitorilor Români, București (2018) etc.

Au apărut recenzii/comentarii despre cărțile sale în: *Confluente Literare*; *Confluente Lirice (Dialoguri Culturale)*; *Negru pe Alb*; ziarul *Observatorul*, Canada; *O bibliotecă pentru balansoarul meu*, volumul 5 și volumul 7, de Daniel Marian; revista *Ardealul literar*, apărută sub egida Editurii Călăuza, Deva, și a Asociației Scriitorilor din Județul Hunedoara; revista *Dăruiri Literare*, Editura Emma, Orăștie; *Noua Provincia Corvina* – almanah aniversar 2015 (director fondator Eugen Evu), apărut sub egida USR; revista *Portal-Măiastra*, Tg. Jiu, jud. Gorj, apărută sub egida USR; *Vox Libri* – revista Bibliotecii Județene „Ovid Densușianu” Hunedoara-Deva; *Cuvântul care zidește* – volum de critică literară semnat de Maria Toma Damșa, revista *Vatra Veche* etc.

Recenziile/comentariile au fost scrise de: Eugen Evu, Maria Toma Damșa, Petrișor Ciorobea, Miron Țic, Ioan VasIU, Daniel Marian, Ileana Lucia Floran, Sebastian Bara, Raisa Boiangiu, Ion Urdă, Gligor Hașa, Radu Igna.

Din anul 2014, Camelia Ardelean este membră a Asociației Scriitorilor din Județul Hunedoara. Doi ani mai târziu, devine membră a Asociației Culturale *Casina Națională* Deva.

Din anul 2015, participă la diferite concursuri literare, obținând mai multe premii:

- *Premiul al III-lea la Concursul „Labirinturi autumnale”*, Ediția a II-a, Vrancea, secțiunea proză, noiembrie 2015;
- *Premiul I la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”*, Călărași, secțiunea „Proză scurtă”;

- *Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”, Călărași, secțiunea „Poezie”, cu o selecție de 5 poezii;*
- *Premiul Juriului la Concursul internațional de poezie „Călător prin stele”, Ediția I, Onești, ianuarie 2016;*
- *Premiul al III-lea la Concursul „Alb hoinar”, Ediția a II-a, secțiunea proză, Vrancea, februarie 2016, cu proza “O iarnă de coșmar”;*
- *Premiul al II-lea la Concursul de rondeluri după o imagine propusă, organizat cu ocazia aniversării a 5 ani de la înființarea site-ului “Negru pe Alb”, iulie 2016;*
- *Premiul I la Concursul de texte literare cu temă liberă “Creăm cu pana noastră minuni de feerie”, secțiunea poezie, organizat cu ocazia aniversării a 5 ani de la înființarea site-ului “Negru pe Alb”, iulie 2016;*
- *Premiul al II-lea la Concursul de poezie „Anotimpul iubirii”, organizat de Radio Vis de Taină, secțiunea “Poezia iubirii”, cu poezia “Când îmi deschei aripa...”, august 2016;*
- *Premiul I la Concursul de poezie “Anotimpul iubirii”, organizat de Radio Vis de Taină, secțiunea “Poezia toamnei”, cu poezia „Tabloul de toamnă”, august 2016;*
- *Mențiune specială la Festivalul Literar Internațional “Corona”, Ediția a II-a, Italia, 2016-2017, secțiunea „Poezie inedită cu temă liberă”, cu poezia „În galaxia gândurilor vii”;*
- *Mențiune de onoare la Festivalul Literar Internațional “Corona”, Ediția a II-a, Italia, 2016-2017, secțiunea „Carte edită proză”, cu volumul “Destine”.*
- *Mențiune la Concursul „Poezia iubirii în primăvară/ Poezia primăverii în natură”, organizat de Radio Vis de Taină, cu poezia dedicată iubirii („Suntem doi acrobați...”), mai 2017;*

- *Premiul al III-lea la Concursul internațional de poezie, epigramă, eseu și proză scurtă „Memoria Slovelor”, secțiunea poezie, Ediția a III-a, 2017, cu poezia: “Pe gheața din tenebre...”;*
- *Mențiune specială la Concursul de poezie “Rezonanțe autumnale”, organizat de site-ul Negru pe Alb, cu poezia “Noiembrie”, octombrie 2017;*
- *Mențiune de onoare la Festivalul Literar Internațional “Corona”, Ediția a III-a, Italia, 2017-2018, secțiunea „Carte edită poezie”, cu volumul “Suflete de ceară”;*
- *Mențiune de onoare la Festivalul Literar Internațional “Corona”, Ediția a III-a, Italia, 2017-2018, secțiunea „Poezie inedită cu temă liberă”, cu poezia „Când povești din carul nopții toarnă“;*
- *Premiul al II-lea la Concursul Național “Radu Cârneli”, Ediția I, 2018, cu un grupaj de șapte poezii cu tema “Iubirea”: “În trupul meu...”, “Rondelul patimilor noastre”, “Schaltiniena amintirii”, “Iarba dintre stele”, “Aș vrea să pleci din mine”, “Cu tine, primăvara...”, “Poemul meu...”;*
- *Premiul Revistei “Scrisul românesc” Craiova la Concursul național de creație literară și artă plastică “Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor”, Ediția a XXXVIII-a, inițiat în cadrul Festivalului Internațional “Lucian Blaga” Sebeș-Lancrăm 2018, secțiunea “Creație literară – poezie (adulti)”, cu un grupaj de cinci poezii;*
- *Premiul I la Concursul de poezie “Magia primăverii” 2018, organizat în cadrul Festivalului Primăverii, de Revista/Cenaclul literar “Negru pe Alb”, cu poezia “Pe trepte de mătase...” etc.*

(fragment din materialul publicat în antologia *Personalități române și faptele lor 1950-2015*, vol. 66, coordonator Constantin Toni Dârțu, Editura StudIS, Iași, 2016, reactualizat)

CUPRINS

Camelia Ardelean – șlefuitor de diamante	5
Scurt argument	9
I. SOLITUDINE	11
Nu sunt poet	13
Rondelul pietrelor din noi	14
În galaxia gândurilor vii	15
Rondelul stelelor ce mor	16
Pe vâlul minții-mi plouă rătăcit	17
Rondelul ploilor de jad	18
Rondelul omului căzut	19
Rondelul iernilor cumiți	20
Rondelul timpului pierdut	21
Din mine mușcă marea...	22
M-am săturat să-ncalec pe himere (sonet)	23
Când îmi deschei aripa...	24
Escală	25
Mi-e sufletul rob...	26
Vâsleam prin timp...	27
Sub nucul din ogradă...	28
Mi-e plânsul izvorul...	29
A mai plecat o zi...	30
Direcția „Abis“	31
O nouă toamnă-n primăvara mea	32
Cititor modern	33
Tablou de toamnă	35
În arca iernii mele...	36

Ne-am dezlegat himerele...	37
Mi-am sprijinit lumina...	38
Azi	39
Ne batem joc...	40
Mi-aș vinde-această zi...	41
Se adumbrește visul...	42
Agață-mă de cerul plin cu vise	43
În mine locuiește-un aisberg	44
Atât de falnic și atât de viu	45
Ca o poveste...	46
Rămân a ta sălbatică sirenă	47
M-ai mângâiat cu slove...	48
În noaptea-n care visul mi l-ai frânt	49
Instinctual de triști...	50
Ce iarbă crește peste amintiri	51
Port crivățul pe umeri...	52
Când sapă-n mine timpul...	53
Iubitule, să ne-aruncăm în flăcări	54
Mă-mbată-un vis rosé cu gust de toamnă	55
Din trupul nopții mi-am desprins sărutul	56
Mi-ești colivie și mi-ești penitență	57
Acced, prin aștri...	58
Se plimbă-ades prin visul meu sobolii	59
Iubitule...	60
Cu tâmpla zilei peste orizonturi	61
Te-aștept, iubite...	62
Cu mâna Ta...	63
Ce bine-ar fi...	64
Magia primăverii...	65
Rondelul viselor târzii	66
Pe gheața din tenebre...	67
Culeg din mine...	68
Aș îmbrăca poemul meu cu tine	69
Cu toamna pe retină...	70

E universul...	71
Rondelul frunzelor ce mor	72
Un foc plăpând...	73
Metamorfoză	74
Sub fantasme înflorite...	75
S-a risipit tăcerea...	76
În zbor îmi înflorește poezia	77
Într-un tablou...	78
Andocată printre visuri	79
Azi călătoresc în mine...	80
Pierduți asceți...	81
Îmi bate-n geam o zână...	82
Mi-e inima un lagăr...	83
Suntem doi acrobați...	84
Pădure flămândă	85
În ultima casă a păcii	87
E liniște...	88
Prietenie virtuală	89
Aș vrea să scriu...	90

II. ZBOR INCERT

mi-am tatuat pe suflet...	91
aproape vie...	93
cu noaptea în palmă	94
mi-am deșertat pietrele...	95
orașul tăcerii	96
îmi smulg cuvinte...	97
monolog	98
joc versatil	99
în spatele draperiei	100
vocea interioară	101
sărutul nopții	102
zbor persuasiv	103
insomnii	104
	105

gânduri migratoare	106
orașul...	107
mărăcini	108
în gară	109
fericirea	110
cât de goi suntem	111
în peștera ființei	112
blestemul scrisului	113
suflete somnambule	114
am încercat să mă iubesc	115
cu inima pe trotuar	116
fiori în oglindă	117
în caruselul vieții	118
am strâns viața în pumn	119
se moare câte puțin	120
un cuvânt face diferența	121
viața prin(tre) file	122
cu destinul săpat în oase	123
robi...	124
singurătatea din(tre) noi	125
la zoo	126
îmi scutur tălpile...	127
s-a voalat copilul din mine	128
amintiri răstignite	129
tenebre	130
Camelia Ardelean și miracolul poeziei	131
Biografie	135

Camelia Ardelean ne răsfață iarăși cu o carte de sonete, rondeluri și poezii postmoderniste sau optzeciste, scrise cu har și cu migala unui șlefuitor de diamante. Îndeosebi sonetele și rondelurile comunică ideea că asistăm la efortul milenar al scoicii oceanice care, cu trudă și răbdare, din comuna boabă de nisip, face perle (altfel spus, dintr-o idee poetică face bijuterie).

Cartea Cameliei se alcătuește din două cicluri (*Solitudine* și *Zbor incert*), ilustrând trei specii literare: sonetul, rondelul și versul liber, ideatic, fără ritm, rimă, armonie și punctuație... Ceea ce personalizează volumul, îl face plăcut lecturii și certifică talentul autoarei, e bogăția și expresivitatea limbajului poetic, care pare a sta la îndemâna unui vrăjitor...

În totalitate, poemele creează impresia de „nemaiauzit” și „nemaipus”. Autoarea pare că vine din altă lume, de pe un tărâm hieratic bisericesc bizantin; se joacă de-a cuvintele, ca în anii copilăriei, dar ne și poartă prin locuri cu trăiri nirvanice...

Poeta, ajunsă la a șasea carte de poezie, ritmează, rimează, cântă, cu nonșalanță de invidiat.

(Gligor Hașa)

Această carte ne dovedește, încă o dată, cum că toate trec inexorabil, poezia însă dăinuiește peste veacuri. Aflăm, din poeziile de față, starea poetei față de toate fațetele ființei, immortalizate învers: dragostea, natura fiindului și nefiindului, cu un optimism cuceritor; o lume minifică între vis și realitate, între speranță, dorință și colidant...

(Christian W. Schenk)